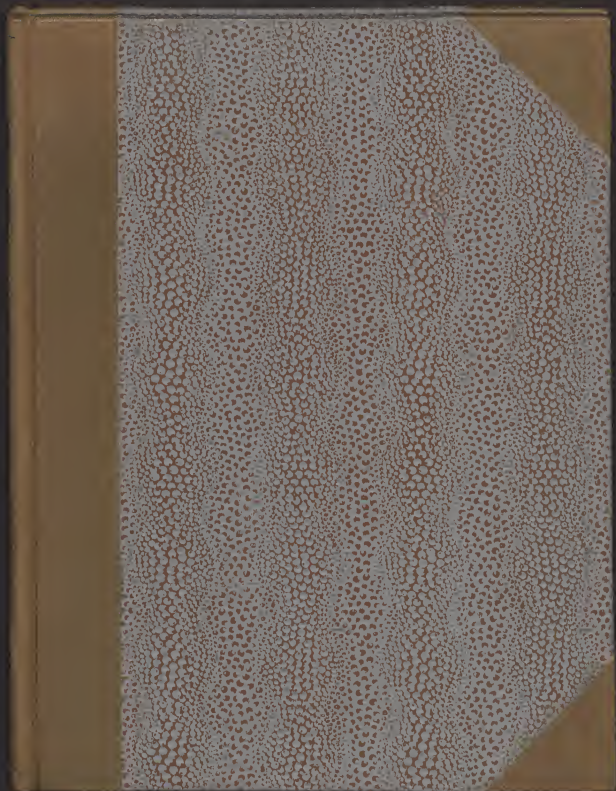
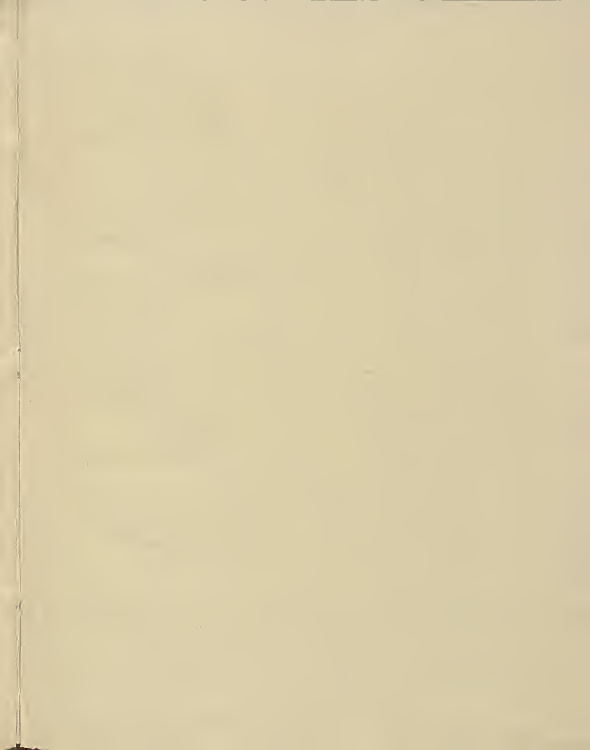

SOGUBROT

Af

Nockorum Fornkongum

i Dana oc Svia velldi.

Eller

Handlande om

Nogra forna Konungar

i Swerige och Danmark.

Samt om

Bråwalla Slaget/

Emellan

Kong Harald Hilldítan

och Sigurd Ring.

Ytaf gamla Nordiska språket förswenskat

Af

Johan Fredrich Peringskiöld.

Tryckt i Stockholm / hos Joh. Laur. Horrn, Kongl. Antiquit. Archivi Boktryckare, År 1719.

Til

Hennes Kongl. Maj:ts

Högtbetrodde Man/ Rikſens Råd/
Feldtmarſkalk/ och Præsident i Kongl.
Krigs-Collegio,

Then

Högwälborne Grefwe och Herre/

Gref NILS GYLDENSTIERNA,

Grefwe til Fogel-Wijk/ Witt-Wijk/
Stiernberg och Hellerö arftagande.

Min Nådigſte Herre.

Högwälborne Herr Grefwe.

AT thetta lilla werk / af Eders Höggreflige Excellences namn tager sin prydnad; ther til gifwes anledning af sielfwa Historiens innehåld: Hwilken här / såsom alle andre slike / med Härsagur / Krig och örligs förkunnande vpfylt är. Förthenskull / såsom Eders Höggreflig Excellence är en stor älskare af wåra gamla Historier / och jämwäl sielf hafwer skipat Fylkingar / samt biwistat Herandaliud med Wapnabrak; förvtan thet at Eders Höggreflig Excellence är en jordägande Herre vti Smålands neigd; ty warder ock Eders Höggrefl. Excellence bäst dömande om ortens forna häfd / så wäl som thenna Historiens trowärdighet. Hwarjämte vti Eders Höggrefl. Excellences nådiga bewågenhet jag mig inställer / med förblifwande

Eders Höggreflige Excellences

Allraödmiukaste Tienare
Johan Fredrich Peringskiöld.

Gunstige Läsare.

Huruwäl begynnelsen af thetta Sagubrott/ eller Historiske fragment, saknas; kan man doch nogsamt aftaga/ at Konung Iwar/ som här omtälas/ warit then/ hwilken efter Kong Ingiald Illråde regeradt i Swerige: Hwar om finnes vti Sturlesons första del. cap. 45. Kong Iwar warder rätteligen kallader **Widfadmi**/ af sine händers mächtiga vthsträckning/ i thet han rådde wida öfwer många Länder/ såsom Swerige/ Danmark/ Saxland/ åfwen ock öfwer the Österuth-belägne Riken (Estland &c.) såsom ock femte delen af England/ hwar öfwer hans Fader **Halfdan** Snelle eller then wältalige/ tilförene warit regerande.

Hans Dotter **Öda**/ war nu thenne/ som först ägde Konungen i Danmark/ kallader **Rörik** Slaungwanböge/ af thet tilfälle/ at han slungade en Böge eller gull-armring vti siön med förlust/ tå han achtade kasta then samma om bord til en sin man/ vti föråhring; såsom Historien förmäler. Med honom war tillijka Konung vti Lethra/ thes broder **Helge hin Hwasse**/ eller then tappre. **Öda** bar jämwäl thet tilnamnet **hin diupaudga**/ eller then mächta förmögne; emedan henne många Länder och ägodelar tilföllo. Ty/ Aude Öde/ är rikedom: såsom twärt om Audun/ förödare härjare/ är **Odins** kännetitul hos Edda i theß mytologier.

Men wid närmare vndersökandet/ af then förwandtskap/ vti hwilken/ hennes Son **Harald**/ kallader **Hildetan**/ af **Hildur**/ (som i Nordlanden för en Bellona och Strids-Gudinna dyrckades) förknippader warit hafwer med **Sigurd Ring**/ och **Håkan Ring Ingialds Son**/ the ther

stun-

stundom måst tagas för alt en person; så är til påminna: at Drottning Oda / uti sit första gifte med Kong Rörik Slöngwanböge / aflade Sonen Harald Hilldetan/ hwilken på sit femtonde ålders åhr / wid paß åhr Chr. 600. blifwit Konung uti Danmark och Östergöthland; såsom ock ena Dotter/ hwilken blifwit Konungens Ingialdz Olofsons Drottning i Swerige och Wermeland. Men när Drottning Oda / efter Röriks fall / flydde undan sin Faders wrede / ingeck hon sit andra gifte med Radbiart Konungen öfwer Holmgård eller Ingermanland / Estland / Ösel och Dagön; then ther hade sit säte i Aldeigoborg eller Ladoga uti Ingermanland / wid Åhr Chr. 585. Af hwilket gifte föddes Randwer/ som blifwit Konung öfwer en del af sins moders arfländer i Swerige och Danmark/ tillillijka med sin halfbroder Harralld Hilldetan / wid Ahr Chr. 680. men genom en bråd dödh hådanskilder worden / ågandes Drottning Åsa Kong Haralds Dotter utur Geiriodar Gård eller Gortranger i Norige/ som ock sees kan af Thorm. Thorf. Hist. Norv. part. I. p. 437. Theras Son war Sigurd Ring / en Arf-Konung til Swea och Götha Cronan / af sins Faders halfbroder / Kong Harralld Hildetan / tilsatter / Konung i Upsala öfwer alt Swerige och Wester-Göthland; Hade sit Syskonabarn Hakun Ring til Med-Regent i Swerige / hwilkens säte war på Alsnö wid Biörkö stad. Samma Konung Håkan Ring / war Kong Ingialdz / Olof Treteljas Sons son / af Kong Harallds Hilldetans Syster födder. See Saxon. Gram. L. 7. och förbemelte Lärde Thormod. p. 322. Hwilken Kong Håkan billigt må nämnas then andre / til en åtskilnad från Hakun then förre som Messen. Scond. Illust. p. 21. omtalar / jämwål giörandes honom til alt en med Anne hin gamli.

Si-

Sigurd Ring ägde Drottning Alfhild/Kong Gandalfs Dotter vtur Alfheim / belägit emellan Göt-Elfen och Röm-Elfen. Han war nu then samme som hölt thet namnkunniga Bråwalla Fältslaget / emot sin Faders halfbroder Kong Haralld Hildetan / hwilken ther dråptes på sin höga ålder.

Men Heröder som här i Historien omtalas p. 16. war Konung i Östergöthland och Södermanland / af Kong Haralld Hilldetan tilsatter/ efter sin Fader Herward Ulfing / som war Kong Granmars i Södermanland måg; Hwilken Granmar af Kong Ingiald Illråde ihiälbrändes på Sela / therest hans Hof-Håld war. Vtur Bråwalla slaget kom Heröder vppå flychten; igenom hwilken seger Kong Sigurd blef ocksa Kong öfwer Danmarck/ wid paß åhr Chr. 735. efter Thormoders vthräkning. Om thetta kan läsas jämwäl Herauds Saga och Runestenen på Alsnö Kongl. Hofgård / hwilken på Kong Håkan Rings befallning såsom en Segerstod då blifwit vthhuggen; och nu sedermera af min Herr Fader afritad/ med bifogade skrift och vthtydning:

ᚱᛆᚦᚢ:ᚱᚢᚿᛆᛦ· ᚱᛁᛏ·ᛚᛁᛏ: ᚱᛁᛋᛏᛆ: ᚼᛆᚴᚢᚿ: ᛒᛆᚦ: ᚱᛁᛋᛏᛆ·
ᛏᛂ· ᛁᛦ: ᛒᚱᚢᛏᛁ:ᛅᚱᛂᚦ: ᚴᚢᚿᚢᚴᚴᛁ: ᛏᛂᛚᛁᛦ: ᛆᚢᚴ: ᚴᚤᛚᛆ:
ᛚᛁᛏᚢ: ᚱᛁᛋᛏᛆ:ᛁ· ᛋᛏᛆᛁᚿ: ᚦᛆᚿᛋᛁ· ᚦᛆᚢᚿ: ᚼᛁᛂᚿ: ᛁᚴᛏᛁᛦ:
ᛆᚢᚴ:ᛁ: ᛘᛁᚱᚴᛁ: ᚴᚱᛆᚿᛁ· ᛁᛂᚴ· ᚱᚢᚿᛆᛦ·

Thet är: **Läs thessa Runor och Ritning / som Kong Hakun** låt skrifwa / och befalte vthhuga tå the bröto och öfwerwunno Konung **Heröd. Tole** och **Gyla** låto rista i thenna sten / och thesse begge echta hion beställte thetta tå strax ther efter / til merke och åminnelse. **Grane** vthhögg Runorna.

Tole

Tole som här nämnes lärer förmodeligen warit then ifrån Upsala / som här uti Historien p. 24. förmäles hafwa / tillijka med flere kämpar giordt tienst hos Konung Ring uti Bråwalla slaget.

Emellan thesse Konungar / Håkan Ring Ingialdz-Son / och Sigurd Ring / som woro Syskonabarn och arfwingar til Kongl. Cronan / then ene efter sin Mormoder / then andre efter sin Farmoder Drottning Oda then Rike / är sedermer ett häftigt krig upkommit / i hwilket the både föllo / med 11000. Man / wid paß åhr Chr. 750. efter Thormoders uthräkning / eller 817. see Oernhielms Hist. Eccles. p. 599. Såsom ock thetta widare kan läsas i min Faders Swenska Attebook.

Wi wiljom ytterligare skrida at beskåda Bråwalla-slätter / som af trenne Hufwud-Drabningar äro i synnerhet namnkunnige wordne; Hwilka aldenstund Hans Excellence salig Gref Dahlberg på en af Chartorna til Svec. antiq. & hod. hafwer låtit antekna / så kan thet eij heller obemält lemnas. Then första / har warit Qwinnornas dråpeliga förhållande emot fienderna the Danska / uti sine Måns frånwaru / under Hieltinnans Bländas anförande. Then andra / Hunernas nederlag / tå the stridde emot Angantyr Konungen uti Reidgöthaland. Hwar om kan läsas Herwarar Sagan cap. 17. Men thetta tridie Bråwalla-slaget har warit thet förtreffeligaste / som med mången karsker Måns upoffrande aflupit. Hwilket thenne / så wäl som andre forna Historier enhelligt intyga. Heraudz Saga c. 8. kallar thet: Bardagi a Bravollum er mestur hefur verid a Nordurlondum. Bråwallaslag / som har warit thet största i Nordlanden. Hwar med Herwarar Saga c. 20. instämmer: at thetta har warit thet namnkunnigaste fältslag / och ett stort nederlag ther skedt / så wäl som thet

Angan-

Angantyr hölt emot sin Broder wid Dynheden. Thetta har Saxo Gram. med än flere omständigheter beskrifwit Lib. 8. tå han så begynner: Deinde canentibus lituis. och hwad mera som han efter sin prydeliga wältalighet vthförer. Kong Harallds och Kong Rings kämpar vpräknas af bemelte Saxo i thes anförde rum p. 143. fast än nogot förändherligare än the här finnas antecknade; hwilken ock förmäler at på Kong Rings sida 12000/ och på Kong Harallds sida 30000. förnämlige Höfdingar/ vtom then menige allmogen/ äro omkomne. Herauds Sag. c. 8. säger: at jemte Kong Harallds femton Konungar fallit/ och månge andre kämpar/ som til styrkio woro förmer än Konungar. Samma träffning beskrifwa också/ Johannes M. lib. 8. c. 7. Olaus M. Lib. 5. c. 8. Then vpmuntring och anmaning för Soldaterne/ som Kong Haralld och Ringer tillägnad warder/ kan läsas hos Joh. M. lib. 8. c. 9. & 10. Ericum Vpsalens. L. 1. §. 27. Antalet vppå Kong Rings skep/ är ock hos Saxo likt wid thetta.

Til en ihugkommelse af Amazonernes eller Sköldemöernes fordom erwista tapperhet/ vti Bråwalla-slaget i Småland/ hafwer Wärendz häradz qwinfolck/ ifrån vhrminnes tider fått gå i lika arfwe mot broder/ at taga helften/ och i gifte halft med mannen; och wid theras Brudefärder til Kyrkio/ brukat Trummespel för Bruden; hwilken sedwana almänt förbuden blef igenom then nya Kyrkiolagen som vthgafs åhr 1688. Men på en närmare ifrån Lagmannen H. Strömfelt ingifen vnderrättelse/ om qwinnornas arfsrätt i Wärendz härad/ samt om theras Brudefärds gamla Sedwana/ ordsak och härkomne bruk/ månde Högst-Sal. Maj:t Konung Carl. XI. igenom sit nådiga bifall åhr 1691. til då warande General Major och Landzhöfdinge Högwälborne Eric Dahlberg/ allernådigst återgifwa

wa Wärendz qwinfolken then forna arfsrätten och friheten/ at wid theras Brudefärder få bruka Trumnospel för sig. Samt til feldt-tecken / säges qwinnorna ther åt orten ännu bruka et band eller ock en Lista omkring lifwet. Och häller Herr Stiernhöök. Jure Sveon. Vetuſt. L. 2. c. 3. troligast före / then merbemelte arfsrätts förmonen först wara them af Konung Ring förunter.

Om ortens belägenhet / thereſt Tummelplatsen warit/ är elliest en skiljachtig mening. Emedan en del hålla före at slaget Konungarna emellan stått vthi Öster-Göthland; och thet i anledning af Herwarar Sagans 20. cap. thereſt så läses: a Bravelli i Eistra Gautlandi. Hwilket ockſå närwarande Sagubrott synes bifalla / thereſt p. 20. talas om Bråwiken och skogen Kolmirkur: Ehuruwäl Myrkwidur och Kolmyrkur war icke ett så egenteligit / vtan almänt wedernamn på the skogar som woro mörka och skogrike / hwilke the hälst warit. Så finnes ock Myrkwidur i Danmark och flerestädes/ jämför Jomsvikinga Sag. c. 1. Nu/ som här emot äro än at beskåda Bråwalla-Hedz merkwärdigheter/ vti Småland/ som ifrån ålder behålla sin rychtbarhet: Altså kunna thesse meningar bägge rätte wara och biläggas / i afseende ther til/ at Söder-Göthland eller Småland / har fordom warit en del af Öster-Göthland/ som slutas kan af Östgötha Lagens Räfſtab. 3. Fl. §. 2. och Bygdb. 31. §. 1. Hwilket tydeligen med mera förklaras af sal. Herr Profeſs. Carl Lundio, i thes Prolegom. in LL. W. goth. p. 18. 19. och then bewägne Läsarens ompröfwande här widare hemställes; om ock åfwen med **Myrkwidur** kunnat i så måtto förstås ey allenast **Kolmorn** vtan ock **Tywedeu** / eller någon annan skog på then tiden; aldenstund Konung **Rings** och thes Kämpars resa / säges här warit igenom Öresund / til åfwentyrs Örebro wägen? Sammalunda / i ställe för Wara-å / som här i Sagan p. 23. nämnes/

X X haf-

hafwer jämwäl Saxo Lib. 8. theremot Werendia, eller Wärendzhärad / som i Småland belägit är.

Til en minning om Bråwalla-slaget / äro också några gamla stridz-tyg / eller Wärjor af koppar / uti the Hedniska grafhögarne på Bråwalla-hed igenfundne / och utaf Hans Excellence salig Gref Dahlberg til Kongl. Antiquitets Archivum ingifne / ther the än förwaras / såsom the uti thes koppar-stick til Svec. antiq. & hod. finnas aftecknade.

Widare kunde wäl något bifogas / angående the obekantare ordens förklaring / therest icke redan kunnigt wore / at med Kyrialabotn förstås Carelen p. 12. Med Konugard p. 20. Owenland eller Cajana / the stridbare Owinnors land och By-säte / som wises af Lundio, Prolegom. in LL. W. goth. p. 100. och not. til Erfdab. c. 5. Man wet och at / med Asianer förstås the / som med Sig-Odin från As-gard först inkomne / stiftade å nyo Lagar och Seder här i landet; til hwilka Asiatiska Gudar the sig trodde komma efter döden / och blifwa försatte til Gudhem: Hwilkas tilstånd / Kong Jwar / då honom döden nalkades / war förweten at utforska p. 13. Warandes om Baldur / Harek / Håner Heimdaller / samt then skadelige Midgardzormen med mera / at låsa hos Edda på sine behörige rum.

Om Reidgöthaland förmäles uti ett Herwarar Sagans MS:to c. 13. at thet warit belägit uthmed Windland eller Wenden; således: Hrollauger Kongr (i Gardariki) gipti Heidreki Dotter sina (Hergerdur) oc fylgdi henni heiman Windlandi / er näst ligger Reidgotalandi; oc ofuråfle i gulle oc gersemum. J thes cap. 16. 17. talas om Grips-å. Hwar til ock kommer / at Kong Griper / i Reidgötaland / hade sit säte wid Swaldar-å. Hwilket alt bär namnetz lijkhet af Gripswalld Swaldz-ö / under Windland eller Pomeren / nämnes i

Stur-

Sturleson/ thereſt Kong Olof Tryggwaſſon blef omkommen: Om en Reidgötha-Konung Wilhialm/ hwars Dotter Signy ågde Kong Hring i Danmark/ förmåles ock vti Halfdan Bronufoſtr. Sag. c. 1. Thetta Hiſtoriſke fragment p. 8. ſäger Kong Iwars reſa til Reidgotaland wara ſkedd ſöder-vth; icke ſunnan fra/ ſöder ifrån. Hwilket åfwen Thorm. Thorf. Ser. Reg. Dan. p. 85. 86. til ſkiäl brukar/ och Bartholin. Antiq. Danic. L. 2. c. 7. p. 395. Så at thet kunde ſynas wara beläget på andra ſidan om hafwet. Doch/ ſom Ey finds Götha nampn i flerom landom faſt ſtåndande/ vtan i Swea Rike/ at låna orden af Kongab. L. L. c. 1. ſå lärer wäl ofelbart/ ſå hädan efter ſom här til/ then lärde Verelii, och andre ſlike Måns med honom yttrade meningar blifwa beſtåndande/ och oſtrafbare; at Reidgotaland/ annexa Gothorum (af ſamma ordſak ſom wi än ſägom Redkyrkan/ och ſådant) må faſt rättare med Småland/ wara et bihang af Götha landet.

Hwad ſom i öfrigit med thenna Sagans framteende är til nöje giordt eller eij; thet warder alt then gunſtige Läſarens milda omdöme/ til min widare vpmuntring/ vnderkaſtat. The gamle Hiſtorier/ ſom med otroliga ſägner ſälſamma åtbörder/ här och ther bemängde äro/ efter Skallders art ſom them förſt yrkat och ſammanſatt hafwa; kunna eij altid ſå lätteligen förkaſtas. Ty/ då blefwe therjemte mycket annat i tyſthetenes mörker förborgat/ ſom/ tå man minſt tänker/ likwäl til en vplyſning vti Hiſtorien

rien och Tidatalet samt til en underrättelse om orternas forna häfd namn och belägenhet / någon gång lända kunde: Tå wore jämwäl Achillis äfintyr hos Homerum, Æneæ hos Maronem, at dömas för onyttige uti alt: Emedan thär/ som här/ finnes mycket som ännadt är at läsas til skemt och tidfördrif. Slagg och drafwel bör ju altid ifrån thet duchtiga ämnet skiljas.

J. F. P.

SOGUBROT

Af

Nockorum Forn-kongum i Dana oc Svia Velldi.

oc

Fra Bravallar bardagi, milli Haralldar Kongs Hillditan, oc Sigurdar Hrings.

Ord Audar vid Fodur ſin, framberandi ord Helga med underbyggiu.

-- Se ec at thetta mal tarf at litt ſe frammborit, at men bidie min. Kongr mælti, that var ſidr fyrre Kongadætra, at lata koma thria bidla edur fleiri, enn taka ei than fyrſta; oc eru Kongar fleiri velmenter enn Helgi. Audur ſagdi that ſkipter miklu hvert thu hyggr vel at theſſu edur illa; thui

at

Sagobrott

Om

Några forna Konungar uti Swerige och Danmark;

Samt om

Slaget på Bråwallahed/ emellan Kong Harald Hilditan och Sigurd Ring.

Ödas tal med ſinom Fader Kong Iwar i Swerige/ hwilken med liſt föredrager Helges begäran hos ſin dotter.

-- Seer jag altſå på thet ſättet at thet ärende föga behöfwes föredragas/ at någon mig begärar. Här på ſwarade Konungen: thet har warit forna Konunga döttrars plägſed at låta trenne eller flere friare ſig inſtälla; af hwilka the intet then förſta hafwa antagit; nu äro ockſå flere wälartade och lofliga Konungar til/ än Helge. Öda ſwarade: mycket beror ther uppå/ huru du låter dig

har

at ec veit at adr mantu radit hafa, at odru vis mune fara, en at minum vilia: oc ei likligt at thu mun mer ſva gods giafordz unna, oc annat man tu ætla. Kongr ſtod tha up oc ſvarar: rett geter thu theſſ, thui at aldri ſkalltu fa Helga Kong., oc thui ſidr ſem thu gyrniz hann meir. Hitter Kongr nu Helga oc ſagdi hanom, at han hafe hreiſt theſſu male firi dottr ſinne, oc quez that hugarſamliga giort hafa, quad ſer thui einkanligar virdaz afſvor hennar ſem thau rædduz lengr vid; qvad ongvann Kongsſon thann er henni thætti ſier fullkoſta; miklu er oſſi hennar meiri. Enn tho letz hann enn mundi ala malit firi hans hond, enn at ſva konnu tia ecki. Helgi for heim, oc ſpyrr thetta Hrærekr broder hans, thui hann ſat heima i rikinu. Nu eggia viner Hræreks hann at kvænaz; hanom fellz that vel i ſkap. Enn their ræddu at hann mundi bidia dottr Ivars Kongs, er tha var agætaztr. Hann let that ovænt, at han mundi thann koſt fa, er Helgi brodur hans feck ecki, er miklu var framari i hvorn ſtad. Their qvoddu at han mundi ei fa thann koſt ef hann

här om tyckia/ anten wäl eller illa; ty jag wet at thet har du redan beslutit at fast annorledes skal thetta erendet aflöpa/ än aldeles efter min wilia; och emedan nu ingen liknelse är för mig til ett så godt wilkor/ lär du förmodeligen ärna mig annat så godt om icke bättre och fördelachtigare. Konungen stod tå upp och sade: Rätt har du härutinnan; ty Kong Helge skal tu aldrig få äga/ och thet så mycket mindre som du honom så högt åstundar. När nu Konungen fant Helge/ sade han sig hafwa föreställt thetta mål in för sin Dotter/ hwilket han betygade sig hågfälligt giordt hafwa/ och at han enkannerligen desto mer rättar sig efter hennes ensinte swar/ som the ju längre här om talat hade: Ingen Konungsson wore god nog/ effter hennes stålta sinne. Icke deß mindre låddes han sig ännu wilia anhålla härom på Helges wägnar; men för denne gången wore intet hopp att wänta. Helge reste sina färde hem/ och alt thetta förspörde hans broder Hrörik hwilken tå satt hemma uti riket; han blef utaf sina wänner uppmuntrad til at förse sig med gifte; hwilket honom också wäl behagade. The rådde honom att begära förbemälte Kong Ivars Dotter som då för tiden war then mächtigaste och namnkunnigaste. Men han twikade/ och höllt för mycket olikt thet at winna/som hans broder Helge afslagit blef/ then ther på alt sätt war mycket förmer. Än sade the: han kunde omöjeligen få

hann bæddi ecki, enn ſogdu hanom ongva ſvivirdu, tho hanom væri ſyniat Konunnar. Tha ber Hrærekr up malit firi brodur ſinom, oc ſpyrr hann rada um; enn hann qvad mikin haparad ef tækiz; qvez oc ei vita hverr fengi, enn qvad vænt gefa theim er hlyti. Nu bidr Hrærekr at Helgi mune fara oc bidia honom Konunnar. Han letz fara mundi, enn meiri von at ecki mun tia ſem fyrr. Helgi byr nu ferd ſina til Svithiodar, a fund Ivars Kongs; oc er hanom thar vel fagnat ſem fyrr. Han hafdi thar litla ſtund verit, adr han bar up malit, oc bidr Konunnar nu firi hond brodr ſins. Kongr ſvarar thungliga, oc let theſſ ovitrliga leitat oc theſſ ongva von; oc that undraz ec, ſagdi Kongr, at thu ferr med theſſu male. Ef henni ſyndiz ecki med thier at ganga, hvi man hon hann tha vilia er miklu er oframari? Helgi let hann i ongvan ſtad minna verthan en ſic; en firi tha ſok ei iafnfrægann, at hann var heima iafnan i rikinu, oc fari thui fra hanom minne ſogr. Bidr Helgi nu Kong bera thetta mal firi Aude. Kongr qvez ofus, enn qvez tho hanom

få thet han intet förſt begåra ſkulle/ förehållandes honom/ thet ingen ſidwyrdn at wara/ ändoch qwinnan blefwe honom nekad. Hrörik rådgiorde här om med ſin broder; hwilken ſade: förſlaget wara mycket godt om thet allenaſt toge lag/ ſom han ei någonſin weta kunde/ hwilken ſkulle henne få äga; ſåjandes ſig ſkatta den mycket ſäll ſom then lyckan träffar. Hrörik bad ſin broder fara åſtad och fria för ſig; hwar til han wiſſte ſig redbogen/ men befruchtade at thet ſkulle nu åſwen gå ſom förr. Icke des mindre anſtälte Helge ſin reſa til Kong Iwar i Swerige/ thereſt han/ nu ſom tilförende/ wäl undfägnad blef. Han dwaldes ther intet länge/ förr än han ſit ärende upbar/ begärandes qwiñan ſinom broder til handa. Konungen ſwarade ſwårligen: förmenandes honom göra nog oförſichtigt ſom biuder til det ſom gofwes honom ringa hopp om at ernå. Sade jämwäl: mig undrar att du far med ſådant; ty alldenſtund henne mißlikade at gifwa ſig i dit wåld/ huru ſkulle hon tå behaga then/ ſom mycket ſämre är? Helge påſtod/ honom/ wara/ uti intet mål/ af mindre wärde än han ſielf; Utan wore han ei lika rychtbar/ allenaſt af den ordſak/ at han altid ſatt hemma och förwaltade rikets ſtyrelſen/ och blefwe förthenſkull mindre bekant. Bad altſå Helge: Det Konungen täcktes frambära thetta erendet in för henne. Men Konungen ſtällte ſig obenägen/ ſåjandes/ ſig

nom at ſkape giora mundu, tho varla mundi thurfa. Sidan gengr Kongr til mals vid Aude, oc ſagdi henni tharkomu Helga oc erinde, at Hrærekr Kongr broder hans vill bidia thin. Hon ſvarar, at that mune litt under ſinom vilia helldr enn adr, enn tho mune hon Hræreke Konge aldri jata at vilia ſinom oc ſialfrædi. Kongr mælti: oliklig virdaz mier thin ſvor, oc ei veit ec hvar thu ætlar til um giafordit, er thu ſyniar hveriom Konge er thin bidr, ætla ec thu ætler oſſ ſkiott afſtyra, ef thu villt engin hafa vor rad. Hon ſvarar: thui man ongvo ſkipta enn ſem fyrr, at tala vid mic um malit, thui thu munt adr faſtradit hafa hvert giaford ec ſkal fa, oc man thui ongvu mali ſkifta hvert ec ſynia Hræreke, edr jata, edr hveriom manne odrum; enn illt eit giaford mun ec hliota thier undan hendi. Nu gengr Kongr burt, oc hittaz their Hrærekr, hann ſpyrr eyrinde hans hve genge? Kongr ſvarar, at mikit hefdi honom i brugdiz that ferr ord af, at dottr

ſig likwål ſkola gióra honom det til behag/ oachtat det nåppeligen wore af nöden. Geck ſedan Konungen til tals med Öda/ och ſade henne Helges ankomſt och erende/ på Kong Hröriks ſins broders wägnar/ at fria til henne. Hon ſwarade/ at thet nu intet mer ſtode henne fritt at yttra ſig häröfwer än tilförene: likwål wille hon aldrig gifwa Hrörik ſitt ſamtycke och bifall/ ther hon ſielf finge råda. Tå ſwarade Konungen: illa behagas mig dit dierfwa ſwar/ och wet jag intet huru högt ut du wilt med ſå ſtora förbetingade äktenſkaps wilkor/ dereſt du ſå afſlår hwar och en Konung effter annan ſom dig begårar/ och tror jag wiſt du intet långe ärnar ſtå under wår lydno/ emedan du ingalunda wil taga wåra råd til godo. Hon ſwarar: thet är nu intet mer än förr angeläget at fråga mitt betänckande om detta erändet/ ſåſom ſkulle det kunna gióra något til ſaken; ty redan förut har du faſt beſlutit hos dig/ huru du wilt ſkicka härutinnan; och har det ſåledes lika mycket at betyda om jag nekar eller jakar/ anten Hrörik eller någon annan; men det wet jag i mitt ſinne/ att detta/ ſom du påyrkar/ blir mig ett beklageligit Gifſte. Konungen geck nu genaſt bort ifrån henne till Kong Helge/ hwilken ſporde huru erändet gått för ſig. Ther uppå ſwarar Konungen: mycket har det ſlagit mig felt hwad jag här till dags giort mig tanka om och ſagt warit/ at Dot=

dottr min se quinna vitruz; enn nu kalla ec at hon se hit mesta fol ; mundi hon thetta ei annars kiosa en neita thier thuilikum Konge, thui nu virthiz mier svar hennar miklu greidligra; er that oc vænt hon hafi that hon beidis. Luku their sva mali thessu at Kongr heiter Hræreke dotter sinne, oc var hon nu buinn til ferdar med Helga. Foro thau nu sina leid; oc er thau kommu or Sviavelldi , tala thau um thetta mal sin i mille, hue farit hafdi, oc hvert Ivar Kongr hafdi rædit firi hvario thessara. Koma nu heim i Selund, oc verder Hrærekr var vid, oc lætr fara moti theim reidskiota oc mikit lid; han lætr nu bua veizlu i moti theim, oc at thessarre veizlu fær han Audar. Helgi dvelz heima a Selund than vetr, oc at sumari ferr han i hernat, sem vandi hans var til. Hrærekr atti son vid konu sinni, oc heit Haraldr, that mark var a honom , tennr i ondverdu hofdi voro mikler oc gullzliter a; han var mikill oc fridr synum , oc er han var III vetr var han mikill sem XII vetra gamler sveinar.

That var eitt sumar at Ivar Kong kom med her sin austan

Dottren min wore den förståndigaste qwinna; men nu betygar jag at hon är det största fjoll och toka; ty eljest sölle hon ei på den tanka at gilla det förslaget/at utwälja brodren fram för dig/ som är en så förtreffelig Konung/ och nu skattar jag hennes swar mycket slätt/ emedan jag ther af finner at hon åstundar honom; doch må hon billigt hafwa det hon sielf begärar. Lyktades theras tal således / at Konungen låfwade Hrörik sine dotter; och giordes hon nu redo at fölia med Helge. Sedan reste the sina färde utur Sweawällde / talandes under warande resa wid hwar annan om deñe handelen/ och befants huru Kong Iwar hårutinnan warit rådande. När Hrörik blef kunnig om theras ankomst til Seland/ skickar han them ridskiuts och mycket folk til mötes / låtandes tilreda gästebud them at undfägna; och under warande tid hölt han bilåger med Oda. Then wintren dwaldes Helge hemã på Seland och giorde sig glad. Emot sommaren for han uti Hernad / såsom hans wana war. Hrörik ätte en son med sin Hustru / hwilken het Harald; han war så utmärkter: at hans framtänder woro ganska store / och til färgen som gull; Stor war han til wäxten/ och af ett wackert anseende/ och tå han war try åhr gammal war han redan så stor som tålf åhra Swenner.

Thet begaf sig en sommar at Kong Iwar kom östan ifrån Swerige med sin Krigshär/och wille färdas til Nid-

stan af Svithiod, oc villdi ferdaz til Reidgotalandz. Han lagdi ollu lidinu vid Selund, enn gerdi bod Hræreki magi sinom at han kæmi til hans. Enn han sagdi Aude konu sinne; hon spyrr hvert han ætli at fara a fund hans, oc bioda honom til veizlu a land up, oc bidr han vid hafaz tha nott. Enn um qvelldit er Hrærekr for at sofa, hafdi Audur bua latit eina reckiu, oc thar med oll klædi ny, oc var hon sett a midt golf, hon bad Kong thar i sofa oc huxa hvat han dreimdi, oc seg mier at morni. Nu legz Kongr i hviluna, enn hon feck sier adra sæng. Um morgininn kemr thar Audr oc spyrr epter draumun hans. Mik dreimdi sagdi han at ec thottumz verá staddr nærri skogi nockrum, oc var thar hia vollr fagr oc slettr; thar sa ec hia ein hiort standa a vellinom; tha rann or skoginom hlebardr ein, oc thotti mier fax hans sem gull, en hiortriñ stack hornum under bog dyrinnu, oc fell that daudt nidr. Thar næst sa ec hvar flaug flugdreki mikill, oc kom thar sem hiortrin var, oc heimter thegar i kler ser oc sleit allan sundr. Tha sa ec birn-

götaland. Tå anlände han med hela sin Krigsmacht wid Seland/ giörandes bod til sin måg Hrörik / med begäran/ at han wille infinna sig hos honom. Han låt sin Hustru Öda sådant weta; hwilken sporde om han icke wille biuda honom up på landet och til måltid; men töfwa skulle han then natten öfwer med sin resa. När thet war lidit in på qwällen och Hrörik skulle gå at sofwa/ hade Öda lätit midt uppå golfwet sätta ena särskilt säng/som war båddat med all nya kläder; ther uti hon bad Konungen sofwa / och lägga på minnet hwad han drömde / hwilket han andra morgonen skulle henne förtälia. Nu lade Konungen sig at hwila/ men hon feck sig en annan säng. Om morgonen kommer Öda til honom och frågar hans dröm; hwaröfwer han giorde sådan berättelse: mig förekom uti drömen/ sade han/ som wore jag staddernär in til en skog / hwar hos war belägen en fager slätt-wall / ther en hiort uppå gräset geck uti beet: utur skogen framrände en Leopard hwars mahn war skinande som gull/ och hiorten stack honom igenom med hornen fram under bogarna / så at han föll död neder: ther näst såg jag en storan flogdraka/ flygande in uppå hiorten / then han fast spände med sina klor och all sönder slet. Sedan såg jag en Biörninna / hwilken thes Unge föllgde

birndyr, oc fylgdi - - - - oc villdi drekinn taka hann, enn byrnin vardi, oc vaknadi ec tha. Audur mælti: thetta er mikill draumer, oc varaz tu Ivar Kong fadur minn, at han vieli thic ei, er thu finnr han, thui at thar hefer thu ſet Konga fylgia, oc mun thier eiaz vid oroſtor, oc væri betr at ei ælter thu hiortin, er thier ſyndiz, enn til thes thætti mier thu tho liklígaztr. Than ſama dag for han med marga menn a fund Ivars Kongs. Han geck a Kongs ſkipit oc firi lyptingina, oc heilſade Ivari Konge. Enn han ſvaradi ongu, oc let ſem han ſæi hann ecki. Tha ſagdi Hrærekr, at han hefer bua latit veizlu a moti Ivari Konge, oc villdi hanom til ſin bioda. Kongr ſvarar, oc qvez illa gipt hafa dottr ſina, oc qvad ei vera undr thot hon hefdi illa vid han breit. Hrærekr ſvarar oc qvez vel vid una, qvez oc ætla dottr hans ynde ei illa vid ſitt giafford. Tha ſvarar Kongr reidugliga, oc ſagdi, at han viſſi ogerla hverſu thau bioggu vid han, Helgi oc Audur, qvad that i hvers manz munne at Haraldr veri ſon Helga Kongs,

de / honom wille drakan förfölia och faſttaga / men biörnen förſwarade honom / och i thet ſamma waknade jag / ſade Konungen. Tå ſade Ödha: thetta är en märkwärdig dröm / och achta dig för Kong Iwar min Fader at han icke ſwiker dig / när du finner honom / emedan dig har ſyntz högdiur eller Konungars hamnar / och föreſtår dig til äfwentyrs något ſwårt krig / och wore bättre att tu intet jagar then hiorten ſom dig ſyntes; doch likwäl förekommer mig at du är der til ämnad / och beteknad. Then ſamma dagen begaf han ſig i föllie af många män til Kong Iwar / geck in på hans ſkep och ſteg fram för kajutan / hälſandes Kong Iwar. Men Konungen gaf intet ſwar / utan låddes ſom han ei hörde eller ſåg. Hrörik / ſom då ſökte med all tienſt at blidka Swärfadren / ſade ſitt ärände: at han hade låtit tilreda ett gäſtebud / hwar til han kommen wore at biuda honom. Konungen ſwarar tå: ſig uti en elak ſtund hafwa ſin dotter bortgifft / ſejandes / thet intet wara under / om hon alldrig blefwe honom trogen. Hrörik ſwarar at han wäl med henne kommer öfwerens / och wille förmoda at Konungen och ſå ſkulle intet ångra thet han giordt medelſt ſin tilſäjelſe och löfwen. Då ſwarade Konungen wredeligen / ſäjandes: han kunde omöjeligen weta hwad ſpratt Helge och Öda giordt honom med ſitt umgänge / men det wore i hwars mans munne at Harald är ſä-

kert.

Kongs, oc hans mynd væri a theim sveine; letz til thes komin at lata hanom vita svik thessi, oc qvad hanom synaz mundu at ei ættu their hana bader, oc helldr vil ec at thu gefer hana brodr thinom, en thannig fari lengr at thu thorer ei at hefna. Hrærekr letz that ei heirt hafa, enn yfer hver vetna framm, vill han ei lata konu sina, oc bad Ivar Kong rad til legia. Enn han qvez, ei odru vise rad til leggia, enn han dræpi Helga, let alldri mundi fyrr verda vel med theim, edr hitt ella at han letti konuna firi Helga. en qvad ohæft sva buit. Hrærekr qvez alldri mundi konuna lata, helldr hefna. Ridr han tha brott med sina menn, en Ivar for sudr till Reidgotalandz.

Um haustit er Helgi kom heim var Hrærekr okatr sva mioc, at engi feck ord af honom; enn Audr læt bua til veizlu rikugliga i mot Helga, oc at thessare veizlu voro margskonar leikar. Helga thotti mikit mein er brodr hans var sva okatr, oc bad han fara i leik med ser. Enn han qvez ei mundi leika at

sinne.

fert Kong Helges son / then bemålte pilt wore ganska liker. Thetta bedrägeri / honom at uptäcka wore han ankommen / och som honom mißhagade at the både skulle äga henne / wille han heldre att Hrörik afstode henne aldeles til sin broder / än af klenmodighet låta detta långre blifwa ohämnat. Hrörik utlät sig sådant intet hördt hafwa; men ehwad som wore å färde / wille han ingalunda släppa sin hustru: bediandes Kong Ivar meddela sig något råd wid så beskaffad sak; hwilken swarade: intet annat wara til råde / än at han / anten skulle dräpa Kong Helge / ty förr blefwe thet aldrig någon förtrolig kärlek them emellan / eller också skulle han aflåta qwinnan til Helge / hwilket oanständigt wore / och annan utwäg gofwes icke. Hrörik sade sig alldrig wilja mista sin hustru / utan fast häldre skola hemnas denna skymf. Sedan the tagit afsked / rider han bort med sine män hem igen / och Kong Ivar färdas söder uth til Ridgötaland.

Om hösten / när Helge hemkom / war Hrörik mächta olustig / så at ingen feck ett ord af honom; men Oda lät tilreda en prächtig måltid emot Helge / då äfwen åtskilliga lekar anstältes. Helge mißhagade storligen at hans broder war så olustig / bedians des honom inställa sig uti leken; men han sade sig intet wilia leka för denna gången. Helge bad honom äntå wara lustig / och låtom oß / sade han /

taga

ſinne. Helgi bad hann vera katann oc tokum heſta ockar oc ridum i turniment ſem vid erum vaner. Hrærekr ſpratt up thegiandi, geck til manna ſinna,oc tok vapn ſin, hialm oc brynio, ſverd oc ſpiot, oc ridr ut, enn aller adrer ridu ut med burtſteingr. Helgi brodr Kongs kemer i mot hanom med burtſtong; Hrærekr leggr under hond hanom med ſpioti oc i gegnum hann, oc fell Helgi daudr af heſtinom. Nu rida til their er hia voro, oc ſpyrr hvi han hafdi gert that hit illa verk? Han læt ærnar ſaker til, qvez han ſport hafa, at Helgi hafi glapt konu hans. Aller duldu theſſ, oc qvadu mikla lyge. Enn er Audur ſpurdi thetta, letz hon vita at thetta var rad fodr ſins, oc tho ei allt framm komit that er han hyggi; oc qvad that mundu ſynaz bratt. Hon toc ſon ſinn Haralld, oc reid a burt, vid marga men, enn Hrærekr for at veizlu ſem vandi hans var til.

Litlu ſidarr kom at ſunnan Ivar Kongr; oc er Hrærekr ſpyrr that, reid han a fund hans. Ivar Kongr ſpyrr at Helge Kongr var felldr, oc ſagdi han thetta vera nidingsverk mikit, oc bidr vapnaz lid

taga wåra håſtar och rida i Tornerſpel/ ſom wj elieſt ärom wane. Hrörik ſprang tå up/ ſtilla tigande/ geck til ſina mån/ tog ſin wapn/ hielm/ brynio/ ſwerd och ſpiut/ och rider ut på platzen: Redo ockſå alle the andre uth tillika/ hafwandes ſina Riddareſtänger. Med en ſådan/ kom Helge rännandes obewäpnad emot ſin broder Hrörik/ hwilken/ med ſitt hwaſſa ſpiut rände honom under armē twert igenom arlen/ ſå at han föll döder ned af håſten. The/ ſom när ſtadde woro/ redo til/beſtörte/ och frågade hwarföre han giordt thenna onda gärning? han ſäger ſig ſtor ordſak ther til hafft hafwa; i ty han förſport huru Helge har tubbat hans Huſtru. Alla nekade ther emot/ och ſade thet wara en ſtor oſanning; beklagandes hans galenſkap ſå wäl ſom brodrens olycka. När Oda feck här om weta/ tykte hon förſtå/ at thetta war hennes Faders råd och ingifwelſe/ men ther med ſkulle thet ej lyktas; ty änta wore intet alt uträttat efter hans upſåt/ hwilket ſnart ſkulle komma uti dagzliuſet. Hon tog ſin ſon Harald/ och red bort/ med ſtort fällſkap; men Hrörik reſte kring och hölt roligt lag ſom hans plägſed war.

Kort therefter/ ankom Konung Ivar ther ſöder. Hwilket när Hrörik feck weta/red han honom til mötes. Tå blef Ivar kunnig om förbemelte Helges fall/ på hwilken han ſade en grof miſsgärning wara begången; befaller fördenſkul ſit manſkap genaſt

lid ſitt ſkiott, oc hefna vinar ſins. Han ſpyrr at Hrærekr ætlar a fund hans, thui byr hann lid ſitt til landgengu, oc bidr that fara up i ſkog thann, er a var leid theſſarri, er von var at Hrærekr mundi ofann rida til ſiofar. Enn ſialfr giec Ivar Kongr a land at eins med thui lithi er epter var a ſkipunumm, oc let ſetia up merki ſitt, oc giec i moti Hræreki. Enn er their, er i ſkoginom voro, heyrdu ludr Ivars Kongs, runnu their or ſkoginum epter theim Hræreki oc hans lithe; oc er their funduz Kongarner borduz their, oc fell thar Hrærekr med allo lithi ſino. Sithan beiddiz Ivar Kongr, at that riki veri hanom gefit til forrada. Gengu tha under hanom aller their er næſter voro. Litlu ſidar, kom at ofan Audur hin diupaudga, dottr hans, med her allann thann ſem hon feck; enn med thui at Ivar Kongr hafdi ecki her ſva mikinn at han mætti beriaz vid landzherinn at ſinni, tha for hā burt til Svithiodar. Than ſama vetr ſafnade Audur til ollu gulli oc dyrgripum, er hon matti fa, i thui riki, oc att hafdi Hrærekr Kongr, oc ſendi til Eigotalanz; enn er vorar, byr hon ferd ſina

wåpnas och hämnas ſin gode wän. Och ſom han förmerkte at Hrörik årnar ſig emot honom / upſtäller han ſit folk på landet / gifwandes them i befallning / at draga ſig in uti ſkogen / hwilken han förmodar at Hrörik ſkulle toga förbi / om han årnade ſig utföre til ſiöſtranden. Sielf geck K. Ivar uppå landet / anförandes allenaſt thet manſkap ſom woro efterlemnade på ſkepen / låtandes upſätta ſitt Baner och geck Hrörik emot. När nu the / ſom i ſkogen förborgade woro / hörde liudet af Konungens Baſun / ruſa the fram utur ſkogen / och hugga Hröriks folk uti flanken. Tå begyntes ſielfwa ſlaget Konungarne emillan; hwilket ſå aflop / at Konung Hrörik med alt ſitt folk omkom. Sedan begärade Kong Ivar at honom ſkulle upgifwas hela Riket at råda öfwer / och gofwo ſig under hans lydno / alle the ſom ther i neigden boendes woro. Icke långt ther efter / kom Oda den diuprike ned ifrån landzorterne / med allan then här / ſom hon ſammandragit hade; Och emedan K. Ivar / befant ſig intet ſå manſtark / at han kunde inlåta ſig i något ſlag / med all then ganſka landzhären / ty reſte han / wid ſå beſkaffat tilſtånd / af til Sweriget igen. Then ſamma winteren / ſamlade Oda alt gull och dyrbara håfwor / ſom uti riket befinteliga woro / och K. Hrörik tilförende ått hade / them hon förſende til O-götaland; och när wåren infôll / giorde hon ſig färdig och reſte

ſina or landi, oc hefer med ſier Haraldr ſon ſinn, oc allt that ſe er hon matti med ſier koma. Mart ſtormenni for med henni; hon hellt fyrſt til Eigotalanz oc ſidan auſtr i Gardariki. Thar red firi Kongr ſa er Radbiarter het, han toc vel vid Aude oc lithe hennar, oc baud med ſier at vera med ollu lithi ſino, oc hafa gott yfeerlæti i ſino landi, oc that thadi hon. Ivar Kongr legger nu under ſic riki that allt er att hofdu their brædr. En Radbiartr bidr Audar, oc med thui hon var landflotta af Selunde med ſon ſinn, tyckez hon thurfa nockut trauſt, that er ſyne hennar veri til hialpar er han yxe up. Oc med thui Radbiartr var rikr Kongr, giptiz hon hanom med rade Haraldar, enn at var ecki ſpordr Ivar Kongr firi hennar.

Enn er Ivar Kongr ſpyrr theſſi tidinde at Audur var gipt, thycker hanom Radbiartr Kongr fyrna diarfr, er han feck hennar, an hans leifis. Thui ſafnar han lithi, oc her miklom um oll ſin riki, Svithiod oc Danmork, var that ſva mikit fiolmenni at ei matti telia hve morg ſkip han hafdi, oc ſtefner ollum her theſſum i auſturriki a hendr Radbiarte Konge, oc qvez

ſte af landet / hafwandes med ſig ſin Son Harald och all den egendom hon kunde föra. Henne fölgde ock ſå mång förnämlig man; och ſtälte hon ſiti koſa förſt til Ö-göthaland/och ther ifrån öſter til Gardariket/ hwar öfwer en Konung rådande war benämd Radbiart; then ther wäl antog henne och des ſällſkap / tilbiudandes them at wara ther wiſtandes och förbliſwa qwar / då alt ſkulle henne ſtå til tienſt ſom hon wille hålla til godo; och thetta wilkor tog hon wid. Kong Ivar lade då under ſig alt thet riket ſom warit förberörde bröder tilhörigt. Kong Radbiart begärade Öda til ächta; och war tilfället henne önſkeligit: ty / aldenſtund hon med ſin ſon war landzflychtig / och måſt lemna Seland / tycktes hon ſig behöfwa någon tröſt och förſwar/ſom kunde lända hennes ſon til ena hielp då han wuxe up. Nu / aldenſtund Radbiart war en riker Konung/ gifte hon ſig honom/ endaſt med ſin ſons råde; men Kong Ivar blef intet ther om frågad på hennes wegnar.

När nu Kong Ivar ſporde theſſa tidender / at Öda war gift / tyckes honom Radbiart wara mycket förmäten ſom ingått med henne giftermål/ utan hans lofwen och tilſäjelſe. Ty ſamkar han ihopa en Krigshär utaf alla ſina Länder/både i Swerige och Danmark; och war han tå ſå folkrik at ingen kunde räkna hans många ſkep. Med thenne ſammanſtämde hären achtade han draga öſter

qvez eida ſkylldu oc brenna allt hans riki. Var Ivar Kongr tha gamal mioc. Oc er han kom lithinu auſtr i Kyrialabotna, ætladi han thadann up at ganga, med her ſinom. Thui at thar tok til riki Radbiartar Kongs. That var eina nott er Kongr ſvaf i lyptingu a dreka ſinom, at honom thotti dreki mikill fliuga auſtann af hafino, oc thotti litr hans ſem gull eitt, oc ſyndra af hanom up a himininn, ſem ſyndr flygi af afli, oc lyſti um oll hin næſtu lond af hanom; oc thar epter thotti hanom aller fuglar, ſom voro a ollum nordur londum. Tha ſa han i annan ſtad, at updro ſky i land nordri, thui fylgdi ofurmikit regn oc hvaſſ vidri, oc elldingar oc eyſa. Hin mikli dreki flo af ſænum a landit, tha kom i moti hanom regnit, oc illvidrit, oc ſva mikit myrkr, at thui næſt ſa han ei drekann ne fuglana, enn heyrdi tho gny mikinn, oc geck allt ſudr oc veſtr um landit, oc ſva vida ſem hans riki var; oc tha thottiz han ſia thar ſem ſkipinn voro, at oll voro rrdinn at hvolum einom, oc unnu a haf ut. Oc ſidan kvanar han, oc lætr kalla til ſiñ Hordr foſtra ſinn, oc ſagdi ha-

öſter uth at öfwerrumpla Kong Radbiart / hwilkens rike han alt föröda och bränna ſkulle. Kong Iwar war då mycket gammal. Då han nu med ſitt folk anlände öſter uti Kyrialabotn / thereſt Kong Radbiarts rike tog wid / ärnade han landſtiga. Thet hände en natt / när Konungen ſof uti kajutan / på ſit Höfdinge-ſkep Drakan / då tychtes honom en mächta ſtor draka flyga öſter up af hafwet; hwars färga war ſom gull / och gniſtrade af honom alt up åt Himmelen / ſåſom utur en ſmidie-ugn / ſå at från honom lyſte kring om alla the näſta länderna: och ther efter tychtes honom fölia alla the foglar ſom uti Nordlanden wiſtas. Ater ſåg han / uppå ett annat ſtälle / upſtiga norr i landet / en molnſky / ſom förde med ſig förfärlig mycket regn / gallwäder / ſliungeld och ijsglop. När nu then ſtore drakan flög up utaf ſiön på landet / då öfwerilade honom regnet och illwädret / och ſå mycket mörker / at han ſedermer intet ſyntes / ei heller foglarna / doch hörde han ännu thet mykna gny ſom geck allt ſudweſt öfwer landet / och ſå wida hans riken ſig ſträkte; och tå tyckte han ſig ſee then ort hwareſt hans ſkep lågo / hwilke alle woro blefne til hwalfiſkar och ſummo ut på hafwet. Sedan waknar han / och låter kalla til ſig Horder / ſin Foſterfader / then han bad

uthtyda

hanom drauminn, oc bad hanom rada. Hordur qvez vera ſva gamladr, at han letz ei kunna at rada drauma, han ſtod i biargi, firi ofan bryggio ſpordinn, enn Kongr la i lyftingu oc ſpretter langſkorum, er their rædduz vid. Konginom var oſkapligt, oc mælti: gack a ſkip Hordur, oc rad draumminn. Ei man ec utganga, ſvarar hann, oc tharf ec ei at rada draum thinn, thui ſialfr muntu vita hvert han merker; oc meiri von, at ſkamt muni lida hedan, adur ſkiptaz mun riki i Danmork oc Svithiod, oc er nu kominn a thic helgarde, er thu hyggz oll riki munn under thic leggia, enn thu veitz ei at hitt muni frammkoma, at thu munn deyia, oc ongver thiner fa rikit. Kongr mælti: gack hingat oc ſeg illſpar thinar. Hordur mælti: her munn ec ſtanda, oc hedan ſegia. Kongr mælti: hvor er Halfdan Snialli med Aſum? Hinn ſvarar: han var Balldur med Aſum, er oll Regin gretu, oc thier olikr. Vel ſagdi thu, qvad Kongr, gack hingat oc ſeg tidinde. Hordur ſvarar, her mun ec ſtanda, oc hedan ſegia. Kongr ſvarar hvor var Harekr med Aſum? Han var Hæner er Hræddaztr.

utthyda drömen. Han ſade ſig wara ſå gamal til åren at han ei mera war dugelig at utthyda drömar. Han ſtod tå uppå en bergs-klinta / fram för ändan af ſkeps-bryggan / men Konungen låg uti kajutan och löfte täckelſet undan för tältet / medan ſom the talades wid. Konungen war ängslig / och befalte han Horder ſtiga in på ſkepet och ther utthyda hans dröm. Dit går jag intet / ſwarade Horder; gjöres och intet behof at uthreda din dröm / ty ſielfwer lärer du weta hwad han betyder; och är förmodeligen intet långt thertil / at Swea och Danſka riken ſkola ſkiftas och åtſkilde blifwa. Nu äſt du thes närmare komen uti dödſens kåftar / ſom billar dig in / at kunna underkufwa all rijken / och wet ei beſinna / at thet enda ſkal hafwa ſin framgång / att du ſnart måſte dö / och ingen af dine anhängige riket bekomma. Tå ſade Konungen: gack hit / och ſäg dina onda ſpådomar. Nei / ſade Horder / här will jag ſtå / och them förkunna. Konungen framſtälte theſſa frågor: Hurudan är Halfdan Snelle / eller then wältalige / hos Aſianerne? Horder ſwarar: han är ſom Balldur / ibland Aſianerne / then alla Gudarna begreto / warandes tig werkeligen olikr. Wäl talar du ſade Konungen: gack fördenſkull hit / och gör din berättelſe. Horder ſwarar: här ſkall jag ſtå och göra dig beſked. Konungen ſade än widare: Hwem är tå Harek bland Aſianerne? Horder

var vid Aía, enn thier tho illur. Kongr ſpyrr, hvor var Helgi hinnHvaſſi med Aſum? Hinn ſvarar: han var Heimdallur er heimſkaztur var med Aſum,en thier tho illur. Kongr mælti: hvor em ec med Aſum? Thu munt vera ovinur,ſa er veſtr er til;oc heiter Midgardz ormur. Kongr ſvarar reidr mioc: ef thu ſeger mier feigd mina, tha ſegi ec thier at thu munt ei lengr lifa, thui at ec kenni thic, thar er thu ſtendr Thrudnathuſſinn, far thu nu nær med Midgardz orminom oc reinum med ockar. Tha var Kongr ſva reidr at han liöp or lyptingunne, ut um ſkarernar. Enn Hordur ſteiptiz af biarginu, oc a ſæ ut, oc ſau menn their ſem voro a Kongs ſkipinu thetta ſidaz til Kongs oc Hordar, enn hvergi kom up ſidan. Epter theſſa atburdi er blaſit lithino til landgengu, oc eiga thing. Spyriaz tidinde theſſi um allan herinn at Kongr er daudr, oc radz leitat, hve med thenna mikla her ſkyldi fara. Syndiz theim, at their Ivar Kongr var daudr, enn atti engar

ſwarar: han är ſådan ſom Håner/ hwilken för Aſianerne war then rådaſte; och är han dig likwäl mycket widrig. Konungen ſporde honom til: hurudan är Helge then hwaſſe bland Aſianerne? Horder ſwarar: han war ſom Heimdaller/ hwilken war then dårachtigaſte af alla Aſianerne/ och är emot dig likwäl ond och wrånger. Konungen ſade: huru är då jag anſedder bland Aſianerne? Du/ ſade han/ månde wara en af theras owänner/ then wärſta ſom til är/ och heter du Midgardz ormen. Tå ſwarar Konungen/af ganſka wredt mod: där ſå är at du förkunnar mig min dödh/ tå ſäger jag dig thet tilbakas/ at du ock intet längre lefwa ſkall: ty jag ſeer och kenner dig wäl ther du ſtår/ en wanſkaplig jätte; ſtig neder/ och kom närmare i färd med Midgardzormen / och låt oß förſöka hwarannan. Konungen / war ſå förifrad/ at han ſprang utur kajutan/ öfwer bord. Horder ſtörter ſig åfwen utföre berget i ſiön; och the ſom uppå ſkepet woro ſågo ſedermer icke til Horder och Konungen/ ty ingenthera kom ſedan up igen? Efter thenna händelſen / gafs med blåſande tekn / at folket ſkulle ſtiga på landet, och hålla Ting. Tå blef kring hela Krigshären bekant at Konungen war döder/ och rådgöra the hwad man begynna ſkulle med thenna mykna Hären. Funno the för godt / at / alldenſtund Konungen war döder/ för hwilken the ſig wåga borde/och the hade

gar ſaker vid Radbiart Kong, at hverr madur fære heim ſem ſkiotaz, at godum byr. Var that radz tekit at rofit var leidangrit, oc ſigldi hverr til ſins landz.

Oc er thetta ſpyrr Radbiartur Kongr, ſetti han Haralld ſtiupſon ſinn yfir ſkip ſin oc her. For tha Haralldr med her ſin a Selund, oc var han thar til Kongs tekin. Thui næſt hellt han at Skaney til thes rikis er att hofdu modrafrændr hans. Var thar thekit vid hanom vel, oc efldur thadann mioc at lithe. Tha for Haralldr up at Svithiod oc lagdi under ſic allt Sviaveldi oc Jotland, er att hafdi Ivar modrafodur hans, oc hof tha up marga fylkiskonga, er adur voro rekner af rikinom, oc flyd hofdu firi Ivari Konge. Haraldr Kongr hafdi ſtarfſamt riki um ondverda daga ſina; firi tha ſok, at han var ungr, thotti monnum ſem dælla mundi at leita epter fodra leifdum, er adur voro rekner af riki firi Ivari Konge, oc Ingialdi Konge. Haraldr var tha xv vetra er han var til rikis tekinn. Oc med thui at men viſſu at han mundi eiga mioc herſkatt at veria riki ſitt, er han var ungr at alldri: tha var that

de theſutan ingen ſak med Kong Radbiart / ſå ſtode nu hwar man fritt fara hem til ſin ort / med thet förſta ſom de finge god börd. Allt thetta hölt man rådeligit och blef krigstoget upphäfwit / då hwar ſeglade hem til ſitt land.

När Kong Radbiart thetta ſporde / ſatte han ſin ſtiufſon Harald öfwer ſin här och örlig ſkep / hwarmed Harald färdades til Seland / och blef ther til Konung antagen. Ther neſt hölt han ſin led til Skåne / hwilket rike hans moders frånder tilförene ått hade. Han blef ther wäl antagen och förſtärkter med folk. Therifrån for han up åt Swerige / och lade under ſig alt Swea-wälldet och Jättelandet / hwaröfwer hans moderfader Ivar rådande warit. Han uphof många fylkes-Konungar / ſom warit fördrefne och måſt flychtat för Kong Ivar. J begynnelſen af ſina regementz dagar / hade Kong Harald mycken möda och ſtort beſwär; ty af den ordſak / at han war unger / wiſſte ſig tilfälle för många at ſträfwa efter ſit fädernes godz / hwarifrån the af Kong Ivar förjagade warit / ſå wäl ſom af Kong Ingiald. ty Kong Harald war tå allenaſt femton år när han antog rikets ſtyrelſen. Och emedan man befruchtade at hans rike altid ſkulle ligga i fara för krigshärjande / och han mycket ſkulle hafwa at göra / til at wärja thet ſamma för uproriſke / ſom torde reſa ſig emot honom / aldenſtund han war ung

that radgert at aflat var at seidslu mikille, oc seidt at Haralle Konge; oc felldr blotsporn til, at han skylldi ecki byta jarn. So var oc sidã, at han hafdi alldri hlif i orrosto, oc festi tho eigi vopn a hanom. Han gerthiz oc bratt hermadur mikill, oc atti sva margar orrostor, at einginn var sa i ætt hans, at thuilikann herskap hafdi att med riki sino sem han, oc thui var han kalladr Haralld Hillditonn. Han eignadiz med orrosto oc hernadi, oll thau riki sem att hafdi Ivar Kongr, oc thui meira, at einginn Kongr var sa i Danmork oc Svithiod at ei gylldi hanom skatt, oc gerduz aller hans menn. Han lagdi under sic luta thann Einglanz er atti Halfdan Snialli oc sidan Ivar Kongr; han setti Konga oc Jarla, oc let sier skatt giallda. Herraud Kong son Hervardar Ylfings setti han yfer eistra Gautland, er at hafdi fodur hans oc Granmar Kongr.

I thann tima er Haralldr Kongr Hillditoñ settiz at rikinom Svithiod oc Danmork, var sa Kongr i Reidgotalandi, er Hilldibrandr het, rikr Kongr oc hermadur mikill; oc er han toc at elldaz, settiz

ung til åhren; altså fatta the thet råd/ at the anstålte ett stort trålleri/ til Kong **Haralds** tienst och fördel; och föll tå den låtten honom til uti blodoffret / at å honom intet järn bita skulle. Hwarföre han sedermer/ aldrig uti fältslag brukade någon sköld / eller Harnesk/ och kunde likwål inga wapen giöra honom skada. Han blef snarligen bekanter för en stridbar man/ emedan han hölt så många fältslag/ at uti hans slächt ingen theßutan warit/ som sådana märkeliga krig fördt/ til landetz förswar; han blef fördenskull kallader **Harald Hildetand.** Med krig och örlig underlade han sig alla the länder som Kong **Ivar** ätt hade/ och som mer är/ at ingen Konung i Swerige och Danmark war/ som icke måste gifwa honom skatt/ och all folken blefwo hans undersåtare. Han lade jämwäl under sig then delen af Engeland/ som **Halfdan Snelle**/ och efter honom Kong **Ivar** ägt hade; hwar öfwer han satte Konungar och Jarlar/ the ther måste giällda honom skatt. En benämd **Heröder**/ **Herwardr Ylfings** son/ satte han til Konung öfwer Öster-Göthland / hwilket land hans Fader/ samt Kong **Granmar** tilförene ägt hade.

På then tiden/ som Kong **Harald Hildetand** satte sig at styra Swea och Danska riket/ war uti Ridgöthaland en Konung benämd **Hildebrand**; han war en riker Konung/ och mycket stridbar; hwilken tå uppå sin

settiz han at londum. Han atti II. born: son hans het Hillder en Hilldur dotter; hon var allra meyia friduz oc skāpstor mioc; Oc er Kongr var mioc gammal, tok han banasott. Enn er sottinn toc at hanom at lyda, heimti han son sinn til sin, oc redi hanom morg heilrædi, oc sagdi sva: at that væri hit fyrsta, at han gipti systr sina langt i bort. Hit annat, at han midladi henni ongvan lut af jordum i lande sino. Hit thridi, at han fengi henni ongva thionusto menn, sva at hon mætti med valldi hallda sic, oc menn sina; mun nu skilia vora samvist, sagdi han, hallt oc somu vine er ec haft hefi, er thu ert madr ungr, oc tharft forsia at skipa riki thino. Sidan andadiz Kongr, en landzmen setia thing at landz logum, oc a thingino setia their Hillder Kongs son i hasæti, oc gefa hanom Kongs nafn. Sidan sveria their hanom trunadareida oc hlidne, enn han theim landzlog; oc epter that gerir han theim veizlu micla erfi, epter fadur sin̄, oc fagnadar of vinom sinum oc rikom monnom, er fyrr hofdo hafz med hinom gamla Konge. Oc er skipat var rikit

sin ålderdom satte sig i rolighet/ at see sina länder til godo. Thenne ågde twenne barn: sonen het Hilder/ och dottren Hildur/ hon war then aldradåjeligaste mö/ och hade stor tanka om sig. Och när Konungen war til en hög ålder kommen/ blef han dödelig siuk; och när siukan tog öfwerhanden/ kallade han sonen til sig och gaf honom mång hålsosam råd. Thet första war at han skulle gifta sin syster långt bort: För det andra skulle han intet meddehla henne af jordene/ uti sitt land; Och til det tredie/ skulle han intet få henne så många tieneste-män at hon kunde wåldsamligen förhålla sig emot honom. Och som wi nu måste skilja wårt umgänge/ sade bemälte Konung/ så håll du wänskap/ med the samma hwilka jag haft til wänner/ hälst emedan du äst en unger man/ och tarfar försichtiga råd/ at dymedelst foga en god anstalt uti dit rike. Sedan affsomnade Konungen/ tå undersåtarena/ satte Ting efter landetz lag och sedwänio/ och wid warande sammankomst/ satte the Hilder uti högsäte/ och gifwa honom Konungsnamn/ sedan swerja the honom trohetz Ed och lydna/ och han uthfäster sig theremot at bibehålla them wid theras landzlag. Therefter giorde han för them ett stort grafööl efter Fadren/ wäl fagnandes sina wänner/ och the mächtige män/ som tilförene hade förhållit sig hans fader/ then gamle Konungenom/ tilbundne. Efter thenna giorda anstalt i ri-

kit med thessum hætti, genger Hilldur Kongs dottur firi brodur sinn, litur hanom oc qvedur blidum ordum etc. (Hier vantar mikit vid.)

A einu hausti kom Hringr a fund Haralldar Kongs, frænda sins, oc feck thar agætar vidtokur, oc var thar um hrid i godu yferlæti; oc med thui Haralldr toc tha mioc at eldaz, hitte han Hring Kong frænda sinn oc setti han yfer her sinn, at hegna lond sin. Dvaldiz Hringr med Haralldе langar stunder. Oc er elli toc mioc at siga a hendr Konge, setti han Hring Kong yfer at Upsolum, oc gaf hanom til forrada Svithiod alla oc Gautland vestra, enn han sialfr hafdi yfersokn um alla Danmork, oc eistra Gautland. Hringr Kongr feck tha Alfhildar, dottur Alfs Kongs, er lond atti millom elfva tveggia, Gautelfar oc Raumelfar; thau voro oc tha kallader Alfheimar, oc nu Marklond mikill. Hringr atti ein son vid konu sinne, sa hiet Ragnar. Haralldr Kongr atti sunir II. var annar Hrærekr Slaungvobauge, enn annarr Thrandr gamli.

i riket/ tråder Konungs dottren Hildur fram för sin broder/ gaf en blid upsyn/ och talar honom til med liufliga ord. (Här felas nu mycket uti sielfwa Texten.)

Thet hände en höst at Hringer kom at besöka sin frända Kong Harald/ hos hwilken han blef hårligen unfågnat och ther uppehölt han sig en tid/ i godt förtroende. Och emedan Harald begynte tå mycket at föråldras; satte han sin frånda Hringer öfwer krigsmachten/ hwarmed han hägna och förswara skulle hans länder. Hringer dwaldes ther långe hos Kong Harald. Men når som ålderdomen alt mer beswärade Konungen/ satte han Hring til Konung öfwer Upsala/ gifwandes honom alt Sweriget med Wester-Göthland at råda öfwer/ men sielf hade han upsikt öfwer Danmark och Öster-Göthaland. Hringer fick Afhild/ Kong Alfs dotter/ under hwilken hörde the länder/ som emellan både Göt-Elfwen och Rom-Elfwen belägne woro/ och tå förtiden kallades Alfhem/ men nu stora Markland. Hringer ägde en son med sine hustru/ och het han Ragnar. Kong Harald ägde twenne söner; en wid namn Rörik Slöngwoböge/ then andra war Tronder then gamle.

Bravallar bardagi, milli Haralldar Kongs Hillditann, oc Sigurdar Hrings.

Tha er Haralldr Kongr Hillditonn var ordinn gamall, at han hafdi CL. vetra; la han i reckio oc matti ei ganga. Tha var that vida um riki hans er agengu vikingar med hernat, oc thotti vinom hans illa fara rikinn er thau toco at eidaz, thotti oc morgum monnum han full gamall. Thes er getit, at nockorer riker menn toku that rad, er Kongr var i kerlaug, at their logdu ofann yfer vidum, oc baru a griot oc villdu kæfa hann i lauginne. Oc er Kongr viſſe at their villdu tapa hanom, bad han tha lata ſic brott or lauginne, veit ec at yderz thycker ec ofgamall, ſagdi han, er that oc ſatt, enn vel mætti ec verda ſkapdaudr, enn ei vil ec thennann dauda at deyia i lauginne, vill ec helldr Kongligar deyia. Tha komu til viner Kongs oc toco han brott. Litlu ſidar gerdi Kongr menn til Svithiodar, a fund Hrings Kongs, frænda ſins, med theim

Om Bråwalla Slag/ emellan Konungarne Harald Hilldetand/ och Sigurd Hring.

När Kong Harald Hilldetand hade lefwat ſå långe / at han war ett hundrade och femtijo år gammal/ war han ock af ålderen ſå wanför at han ſtadigt låg i ſängen/ och förmåtte intet gå. Tå blef hans rike å alla ſidor af ſiöröfwares härjande antaſtat: Hwilket geck hans wänner ſwåra til ſinnes/ at ett ſå mächtigt rike ſkulle ſå bli til rofs och förödas. Mången misnögder tyckte ock at Konungen hade lefwat ſin båſta tid/ och wore nu gammal nog. Thet förmäles at någre myndige män ingingo thet råd/ at taga honom af daga; ſökandes lägligheet när Konungen war uti karbad: ſå at the/ ofwan honom lade trän/ och buro ſtenar ther uppå/ wiliandes förqwäfa honom uti badet/ medelſt rök och hetan. Men när Konungen märkte at the ſåledes årnade förgöra honom/ bad han the wille taga honom utur badet/ ſägandes: jag wet nogſamt at för Eder tyckes jag wara laſtgammal; thet är ock ſant: doch likwäl må jag få en önſkeligare död än thenna/ och intet uti badſtugun omkomma; utan faſt heldre bör mig döö ſåſom en Konung anſtår. Tå ſtego Konungens wänner til och togo honom bort. En tid therefter giorde Konungen bud til ſin frända/ Konung Hring i Swerige/ med

theim ordsendingum, at han skylldi safna her, um allt that riki sem han vardveitti, oc beriaz vid hann; oc let segia Hringe allan atburd er til hafdi komit, er Donum thotti han ofgamall. Epter thetta safnar Hringr Kongr lithi um allt Sviavelldi oc vestra Gautland. Han hafdi oc mikit lith af Norregi. Oc sva er sagt, tha er Sviar oc Nordmenn foro ut med leidangrinn um Stocksund, at tha var halft thridi tugr hundrad skipa. Enn Hringr Kongr reid med sveit sina oc vestr Gautum, hit efra til Eyrasundz, oc socti sva vestr londveg til skogarins kolmirkr (myrkvidz) er skilur Svithiod oc eystra Gautland; oc tha er han kom af skoginom vestr, thar sem heiter Bravik, tha kom thar moti hanom skipaher hans, oc setti Hringr Kongr thar tha herbuder sinar i Bravik under skoginom, milli hans oc vikrinnar. Haralldr Kongr dregr nu her saman um Danavelldi oc eystra Gautland. Hanom com oc mikit lith or austurriki, oc allt or Kænugarde, oc af Saxlandi. Oc er her hans var samankomin a Selund thar sem Sogia heiter, mattu menn ganga thar yfer

med förkunnande: at han skulle samka folk af alt thet rike som han styrde/ och strida med honom; han lät också kungöra alt hwad som händt hade/ och huru the Danske woro illa belåtne med hans ålder. Ther uppå samlar Konung Hringer folk utaf hela Swerige och Wester-Göthland. Han hade ock mycket manskap af Norrige; så at thet säges: når Swear och Nordmän foro ut med Siömachten igenom Stocksund woro ther Tutusende och femhundrade skep. Konung Hring red med sin swit och Westgötherna utföre til Öresund/ hållandes sig landwägen igenom then skog som Kolmörker (Myrkwider) heter / hwilken skiljer Swerige och Öster-Göthland; och når han utaf skogen war kommen wester uth / på then ort som kallas Bråwiken/ ankom också hans krigsmacht som på skeppen war. Tå upsatte K. Hringer sina tält/ hardt under skogen wid Bråwik/ så at honom på andra sidan läg wiken. Konung Harald drog jämwäl sin här samman / utur Danmark och Östre-Götland. Til honom kom också mycket folck utaf the Öster uth belägna Riken/ alt ifrån Saxen och Konugard. När nu thenna här tilsamman stötte uppå Selând / och then ort som Sogia heter / då kunde man nästan gå uppå skeppen lika som en brygga/ öfwer hafwet alt til Skånör; ty all siön syntes wara betäkter af hans örlogs-skep. Han sände tå en man benämd Hiör-

leif/

yfer hafit a ſkipum einum, oc allt yfer til Skaneyiar, oc allr ſior thotti thaktr af ſkipaher hans. Tha ſender han thann mann er Hiorleifr hiet, oc med hanom Saxaher, a fund Hrings Kongs, at haſla theim voll, oc taka orroſto ſtad, oc ſegia i ſundr gridom oc fride. Haralldr Kongr for med herinn a VII. dogum adur han kom auſtr i Bravik; oc thá biogguz their til orroſto, oc fylktu lithe ſino. Sva er ſagt, at i her Haralldar Kongs var hofdinge ſa er Brune het, hã var allra theſſare vitraztur er med hanom voro. Kongr let Bruna fylkia lithino, oc ſkipa hofdingiom under merki; ſtod merki Haralldar Kongs i midri fylking, oc var um hans merki hird hans. Theſſir kapar voro med Haralldе Konge: Sneira, Samar, Gneipe hinn gamli, Gandr, Brandr, Blængr, Teitr, Tyrfingr, oc Hiallti; their voro ſkalld Haralldar Kongs, oc kapar mikler. Theſſir voro enn or hird Haralldar Kongs: Hiortur, Borgar, Beli, Bare, Beigadr, Töki. Thar var oc Skialldmærinn Urſina, oc onnur Heidr, oc hafdi hvortveggi komit med mikinn her til Haralldar Kongs. Urſina bar merki

leif/ i följe af Saxahären/ til Konung Hring; och ſkulle then ſamma utmana Fienden/ ſamt utſe och föredagtinga på hwad ſtad och ſtälle ſlaget hällas ſkulle/ och ther hos upſäja all frid och ſämja. Konung Harald wrok ſiu dagar uti ſiön/ innan deß han kom öſter i Bråwik; och tå giorde han ſig färdig at träffa/ ſtällandes folket i ſitt ſkick. Thet ſäges at i Kong Haralds här/ war en Höfdinge ſom het Brune/ en then förſtåndigaſte af them ſom ther woro; honom lät Konungen upſtälla folket i ſlachtordning/ och ſkicka Höfwidsmännerne hwar under ſitt wiſſa Merke. Kong Haralds lif-baner ſtod midt uti hären/ och ther under fächtade hans Håf-folck. Theſſe kämpar woro med Kong Harald nemligen: Sven/ Sambar/ Gnep den gamle/ Gandr/ Brandr/ Blängr/ Teitr/ Tyrfing och Hielte; hwilke woro Kong Haralds Skalder/ och ther hos ſtora kämpar. Uthur Kong Haralds håf woro ännu theſſe: Hiort/ Borgar/ Bele/ Bare/ Beigadur och Toki. Ther woro ockſå Sköldemöerne Urſina och Heida; hwilka hwarthera hade fördt med ſig ſtora krigshärar/ Konung Harald til undſättning. Urſina bar Konungens Hufwud-baner/ och med henne woro the kämparne/ Kari och Milve. Then tredie Sköldmöen het Veborg; hwilken til Konung Harald kommen war med myckin här/ ſunnan af Sudland:

hans; med henni voro theſſir kapar: Kari oc Milve. Vebiorg hiet hin thridia Skialldmær, oc kom til Haralldar Kongs med micinn her ſunnan af Gullandi, oc fylgdu henni marger kapar; theſſarra allra var meſtr oc agætaztr Ubbi hin friſki, Brattr Irſki, Ormr Enſki Biamuſſon, Ari Eineyge, oc Geiralfr. Urſina Skialldmær fylgdi micill Vindaher; oc var ſia audkendr, oc hafdi langſverd oc Buklara enn ecki ſva langa ſkiolldu ſem adrer menn. I odru fylkingar armi Haralldar Kongs var Heidr Skialldmær, med ſino merki, oc hafdi hon med ſier c. kapa. Their voro berſerker; Haralldr, Geimr, Geir, Holmſtein, Eiſedall. Thar voro oc marger adrer Hofdingiar med Heide i arminn. I annan fylkingar arm var ſettr ſa hofdingi er hiet Haki Hoggvinkinne; oc voro fyri hanom merki borinn; Marger voro Kongar oc kapar med hanom. Thar voro their Alfr oc Alfarinn, Gandalfs ſunir, er tha hofdu adr verit hirdmenn Haralldar Kongs. Haralldr Kongr var i vagni, thui at hā var ei vapn færr, ſva at han mætti i orroſto ganga. Kongr ſendi Bruna oc Heidi at ſia

henne följde månge kämpar / af hwilka alla den förnämſta och namnkunnigaſte war Ubbe af Frißland / Bratt af Irland / Orm af Engeland Biamuſſon / Aron Enögde / och Geiralf. Med Sköldmöen Urſina följde en wäldig krigshär ifrån Wenden: The woro ockſå ödkände ther af / at the drogo lång ſwerd och pantzar / men kortare ſkiölder än ſom andre män brukade. På then ena flygelen ſtod Heida Sköldemö; under hwilkens Baner fächtade ett hundrade Slags-kämpar / bland hwilka theſſe Berſerker beräknas: Harald / Geimer / Geir / Holmſten / Eiſedal (Hedin ſmerte / Dagr lifländſke / Harald Olſſon); woro thes utan mång andre kämpar och höfdingar på ſamma flygel med Heida. Befälet öfwer then andra flygelen hade en Höfdinge ſom het Håkan med huggna kinnbenet; han lät bära ſitt egit Baner fram för ſig / och med honom woro jämwäl månge Konungar och berömlige kämpar / tillika med Alfer och Alfarin / Gandalfs söner / hwilke tilförene hade warit Kong Haralds Hofmän. Bemälte Konung Harald lät föra ſig uti wagn / aldenſtund han war icke mera ſå wapnför at han kunde gå uti ſtriden. Han ſände Brune och Heida at beſee huru fienden war ſtälter / och om han wore redo at lemna honom en ſlachtning. När Brune återkom ſade han til Konung Harald: ſom mig tyckes är Kong Hring färdig och hans

ſia hverſu HringrKongr hafdi fylkt lithi ſino, oc hvert han veri buinn til orroſto. Brune hitter Haralld Kong oc ſagdi: ſva litz mier ſem Hringr Kongr muni buinn at beriaz, oc lith hans; han hefer undarliga ſkipat, thui at han hefer ſvinfylkt lithe ſino, oc mun ei gott at beriaz vid hann. Tha ſvarar Haralldr Kongr; hvor mun hafa kent Hringe Konge hamhallt at fylkia? oc hugda ec ongvan kunna nema Othinn oc mic; eda mun Othinn vilia ſkeplaz i ſigurgiofinne vid mic? that hefer alldri fyrr verit, oc enn bid ec hann at han geri ecki that. Enn vili han nu ei veita mier ſigr, thadati hann mic falla i orroſto theſſarri, med her minn allan, ef han vill ei at Daner hafi ſigr ſem fyrr, oc allann than val ſem fellr med oſs a theſſum velli, gef ec Othni. Sva var ſem Brune hafdi ſagt, at Hringr hafdi ſvinfylkt lithi ſino ollu. Thar thotti ſva thyct fylkinginn yfer at ſia, at Rane var i brioſti. Hon var tho ſva long, at armrinn toc at a theſſari er Vara hiet, enn annarr ofan til Bravikar.

Hringr Kongr hafdi med ſier til orroſto, marga Konga oc

hans folk at ſlås med tig; hans anſtalt år underlig och mycket behåndig/ ty hela ſin ſlachtordning haſwer han ſtålt ſå ſpitzig fram åt ſom en wigge/lik wid et Swina-hufwud/ och år ſwårt at ſlås emot honom. Tå ſwarar Kong Harald / hwem har lårdt Konung Hring at ſtålla ſina troppar i ſådana lika hörner? jag har tånkt at ingen ſkulle förſtå ſig theruppå/ förutan Odin allenaſt/ och jag. Eller mån nu Oden wilia giöra mig ſegren twifwelachtig? aldrig har thet håndt förr; och beder jag honom ånnu at han det icke hådan efter tilſtåder. Men thereſt honom ei ſkulle behaga at gifwa mig ſegren i hånder; ſå låte han mig falla i thetta ſlaget/med allan min hår/ ther han nu icke ſom förr wil efterlåta them Danſkom ſegren; och hela hopen af the ſlagna mån/ſom fallandes warda hår å platzen/ ſkånker jag til Odin. Thet war ock ſå beſkaffat ſom Brune ſagt hade/at Kong Hringer hade ſå förſichtigt ſtålt alt ſitt folk/ at håren gaf ett anſeende af en Pyramid / ſom ock war ſå folkrik och tiockt ſammangaddader/ at man intet öfwer then främſta ſpetzen kunde ſee långre bort. Håren utbredde ſig ſå långt/ at then ene armen råckte til then å ſom Wara heter; then andre ſtråckte ſig alt uthföre til Bråwik.

Konung Hring hade med ſig til thetta ſlag många Konungar och Kåm-

oc kapa. Thar var med hanom Kongr ſa´er Ali hiet hinn Frækni, med mikinn fiolda hers, oc marga adra Konga oc kappa. Med hanom var ſa kapi er agætaztr hefer verit i fornſogum, Starkathr hinn gamli, Storverks ſun; er up hafdi fædz i Norregi a Hordalandi, i eyunne Fenhring, oc farit hafdi vida um lond, oc verit med morgum hofdingiom. Marger kapar adrer voro komner til theſſarar orroſto med Hringe Konge; Thrandr Thrænſki, Thorir mærſki, Helgi hinn Hviti, Biarne, Fidr Fyrdſki, Sigurdur, Erlingr, Snakr af Jadri, Sokn Eirikr, Holmſtein Hviti, Rutr, Vane, Oddr Vidforle, oc Ivar Skage. Oc voro theſſir hiner meſtu kappar Hrings Kongs, oc hirdmenn: Aki Eyvindr, Egill, Hillder, Steirn af Væni, oc Styrr hinn Sterki. Theſſir hofdu eina ſveit; Hrane Hilldar ſun, Svein Upſkeri, oc Soknar Soti, Hrokell Herkia, oc Hrolfr Qvenſami, Dagr hinn Digri, Fale Gautſki. Theſſir voro ofan af Sviavelldi: Nori, Haki, Karl Reckia, Hrokr af Akri, Gunfaſtr, Gleſmakr Godi. Theſſir voro ofann af Sigtunum: Sig-

Kämpar. Bland them war och en Konung ſom het Ali then Fräcke/ ſom med ſig fördt hade en mächta folkrik krigshär/ och mång andra Konungar och Kämpar. Med honom war ock then i gamla ſagor namnkunnigaſte kämpen Starkoter then gamle / Storverkers ſon; han war uti Norige upfoſtrader på Fenhrings-ö uti Hordaland; och hade reſt wida kring åtſkillige länder / och infunnit ſig hos många loſliga Höfdingar. Theßutan woro mång andre kämpar/ Konung Hring följachtige til thenna ſtriden/ ſåſom Tronder then Tronſke/ Torer af Möre/ Helge den hwite/ Biörn (Hafur) Fidr eller Finer af Fiärden/ Sigurdur/ Erling/ Snaker af Jäder/ Sokn Erik/ Holmſten hwite/ Rutur/ Wane/ Odder then widtbewandrade/ (Einar/ Theingill) och Jvar Skage. Theſſe alle woro dräpelige kämpar och Kong Hringers Håfmän: Ake/ Ewind/ Egill/ Hillder/ Sten af Wänern och Styr den Starka; Theſſe woro uti en ſwit för ſig ſielfwe: Hrane Hildersſon / Swen then kullote/ Soknar Sote / Hrokell Herkia/ och Rolf then qwinſke/ Dager then tiocke/ Fale then Götiſke. Up ifrån Sweriget woro theſſe: Nore/ Hakan/ Karl Kempa/ Hrokr af Aker/ Gunfaſter / Gleſmaker Gode. Theſſe woro komne up ifrån Sigtuna: Sigmund Köpings Kämpe/ Tolafo-

Sigmundr kaupangs Kape, Tolafoſtre, oc Athils oflate fra Upſolum , han geck firi framann merki, oc var ei i fylkingu. Sigvaldi er komit hafdi til Hrings med XI. ſkip, Tryggvi Tomull, er komit hafdi til Kongs med XII. ſkip. Læſer hafdi ſkeid oc alla ſkipada kopum. Eirekr Helſingur hafdi dreka mikinn, vel ſkipadan hermonnum. Meñ voro oc komner til Hrings Kongs af Thelamork er Kapar voro, oc hofdu minz yferlæti, thui at their thottu vera dragmaler oc tomlater; their voro thann Thorkell Thrae, oc Thorleifr Goti, HaddrHardi, Bretter hin Rangi, oc Hroalldr Ta. Sa madur var oc koñinn til Hrings Kongs er hiet Rognvalldr Radbiartr, allra kapa meſtr, han var fremſtr i rananum , oc næſt hanom voro their Tryggvi oc Læſer, enn ut fra Alfreks ſunir (edr Athals ſunir) oc Yngvi; tha voro Thelerner er aller villdu ſiſt hafa, oc hugdu litla lithſemd at vera; their voro bogmenn mikler.

Oc er theſſi her var buinn, letu hverir tveggio blaſa i ludra, oc thui næſt var herop; gengu tha ſaman fylkingar. Var ſu orroſta ſva ſnorp oc

laſoſtre/ och Adil Stolte ifrån Upſala; han geck framan för Baneret och hölt ſig intet ibland then menige hopen. Til Konung Hring hade Sigwald komit med XI. ſkep. Trygwe Tomull/ war komen til Konungen med XII. ſkep. Låſer hade anfört en långſkuta/ och ther uppå utruſtada kämpar. Erik af Helſingeland hade ett ſtort Drake-ſkep wälbeſätt med ſtridzmän. Ifrån Telemarken wore ock några kämpar ankomne/ at giöra tienſt hos Konung Hring; och hade the thet minſta anſeendet/ emedan the af alla föraktade woro/ ſåſom tröge/ både i ord och gärningar; the ſamma woro: Torkell Trae/ Torleif Göte/ Hadder Hårde/ Brettr Hin Wrånge/ och Hroallder Tå. Til Konung Hring war ockſå kommen Ragwald Radkloke/ en den ypperſte kämpen; han war främſt i ſpetzen/ ther ſom måſt gålla ſkulle; och näſt honom ſtodo Trygwe och Låſer/ efter hwilka höllo ſig Alfreks/ eller Adals/ ſöner/ och Yngwe. Therefter följde Telemarks boerna them alla wille hafwa ſidſt och bakom/ emedan man tykte liten hielp beſtå hos them; theſſe woro likwäl ſnabba ſkötter.

När Krigshärarna ſåledes hade giordt ſig färdiga/ låto hwarthera blåſa i ludrar. Ther uppå gafs ett härſkrij/ och gingo Tropparna hwar annan emot. Tå yppades et äfwentyrligit ſkarpt och förträffeligit ſlag; om hwilket alla åldſta ſagor nogſamt be-

mikill sem seger i ollum fornsogum, at engi orrosta a nordurlondum hafi had verit, med Jafnmiclu oc godu mannvali til bardaga at telia. Oc er litla stund hafdi orrostan stadit, sokti fram sa kape or her Haralldar Kongs er Ubbi hiet hinn Fryske, oc veik thar at sem var Ranenn a fylking Hrings Kongs, oc atti hit fyrsta vig vid Rognvald Radbiart, oc var theirra skipti all hardligt. Matti thar sia ogurlig hogg i hernum er thesser ofurhugar genguz at, veitti hvor odrum morg hogg oc stor, enn sva var Ubbi mikill kapi, at ei letter han fyrr en med thui skildiz theirra einvige, at Rognvald fell firi Ubba. Oc thui næst liop han at Tryggva oc særdi hann bana sari. Oc er that sia Athalssunir hversu ogurliga han ferr i hernum, radaz theira moti hanom oc beriaz vid hann bader. Enn sva var han hardgorr, oc micill kapi, at bada tha dreper han, oc epter that dreper han Yngva. Oc tha ferr han sva geistur at hernum at allt stock firi hanom, oc felldi han alla tha er fremster stodu i rananumm, nema tha sem viku i moti odrum Koppum. Oc er thetta ser Hringr Kongr eggiadi han

tyga/ at i Nordländerna ingen drabning thesutan hällen blifwit/ therest så mycket/ tappert/ och utwaldt folk sammangaddade warit. När slaget hade påstått en stund/ sökte then starke och frimodige kämpen fram/ utur Kong Haralds här/ som Ubbe het/ af Frisland bördig; han gaf sig dijt hwarest främsta spetzen war utaf Kong Hrings här/ och hade thet första enwige med Rogwald. Theras tåflande war thet aldrahärdaste; ty man såg förfärliga hugg upbäras/ ehwarest thesse storhuggande män framgingo uti hären; och utdelte the många stora slag sin emillan. Men Ubbe war en så dråpelig Kämpe/ at han intet förr afstod/ innan Rogwald föll för honom; och så slöts theras enwiges-kamp. Ther näst löper Ubbe til/ och gaf Trygwe banasår. Hwilket när Adils söner Ingo see/ och huru gruswelig stor framgång thenne hade uti hären/ wände the sig både/ at slås emot honom. Men så stärk och märkelig kämpe war han/ at them dräper han båda; och ther uppå giorde han ända med Yngwe. Sedan rusar han så ifrigt fram/ at alt måste wika til ryggia för honom; ty alle the/ som i främsta lederne stodo/ blefwo af honom nederslagne/ förutan them/ hwilke utaf händelse gifwit sig undan/ och wändt sig emot the andra kämparna. Thetta när Kong Hringer såg/ upmuntrade han sin krigshär/ med befallning/ at the intet skulle låta en man förhäfwa sig öfwer them/

han herinn, at ei sækti eirn madr yfer alla, thuiliker yfergangs menn sem med hanom voro; eda hvor er Kapinn Starkadr er avallt bar hærra skiolld i orrostum. Starkadr svarar: ærit hofum ver nu at vinna herra, sagdi han, enn vid skolum ver leita at vinna, slikann sigur sem ver kunnum, enn thar er sa madr sem Ubbi er, at madr ma koma i fulla raun; oc vid Kongs a eggian, leiper han framm i herin mot Ubba, oc verdr thar orrosta micill milli theirra, sokt med storum hoggum oc miclu afli, er hvartveggi var ofurhuge, oc geck so um hrid, tha veitti Starckadr Ubba eitt mikit sar, enn thar i mot feck han VI. sar, oc oll stor, oc thottiz varla hafa komit i slika raun af einom manne. En med thui fylkingar voro sva sterkar reiddi ymsa vega, oc sleit firi thui theirra einvige. Sidan vegr Ubbi thann kapa er Agnar het, oc ruddi firi sier stiginn, oc hio a tvær hendr, oc badar hendr hefer hann nu blodugar til axla. Tha sokti han at theim Thelunum. Oc tha er their sia hann, mæltu their: Nu turfum ver ei annar stadar i hernom at leita formanna, oc

them alla/ slika stormodiga krigsmän som the åfwen wäl wore/ frågandes hwar kämpen Starkotter nu wore/ som altid tilförene bar här-skiölden och högsta priset i striden. Starkotter swarade: swårt hafwom wi nu at winna Herre/ doch skolom wi göra wårt til/ at uträtta hwad wi kunnom Men thenne Ubbe/ som är wår wederpart/ kan fult såtta enom man at giöra. Och wid Konungens upmuntrande/ löper han fram uti krigshären/ emot Ubbe; och tå begyntes ett starkt fächtande/ som länge warade/ them emillan/ då hwar geck på then andra med stora hugg/ som gofwos af myncken styrkio; änteligen gaf Starkotter Ubba ett stort sår/ men undfeck theremot sex/ och them alla stora/ så at han tykte sig aldrig wara kommen i sådan fara/ för en man allenast. Men aldenstund tropparna/ som förhöllo sig wäl å båda sidor/ stötte fram them emillan/ skilldes theras enwige. Sedan nederlade Ubbe then kämpen Agnar/ rödiandes wäg för sig med swärdet/ thet han förde med begge händer/ och war han blodog öfwer båda armarna/ alt up til axlarna. Sedan giorde han anfall uppå Tele-boerne; Hwilke när the honom sågo/ sade the sin emellan: nu behöfwom wi intet/på något annat ställe uti krigshären/ söka inlägga beröm; utan låtom thenne stå i skått-mål en stund/för wåra pihlar: och så ringa/ som alle thet achta/ at gå oß emot/ må-

oc latumm thenna mann ſækia orfar um ſtund, oc ſva litit ſem ollum thycker til vor koma, tha giorum nu thui meira af oſs, oc ſynom oſs vaſka menn. Their taka nu at ſkiota a hañ, ſem agætazter voro af Thelunum: Haddr Hardi, oc Hroalldr Ta; their voro ſva agæter menn at ſkotum, at their ſkutu at hanom tvenum tylftum orfa, oc i brioſt hanom, oc var hanom ecki litit til fiors, tho at theſſer menn veittu hanom bana. Enn adr hafdi Ubbi vegit XI. kappa, enn umframm that, drepit XVI. menn af Sviom oc Gautum, enn veit ſtor ſar VI. koppum, er framarliga ſtodu i fylkingum. Oc a theſſarre ſtundu, ſokti Vebiorg Skialldmær faſt a hendr Sviom oc Gautom. Hon ſokti at theim Kapa er Soknar Soti het, allhart, oc ei allſkamma ſtund, adr Soti hne at velli firi henni. Tha kom a moti henni Starkadr hinn gamli, oc borduz thau lengi, oc ſva hefer hon varit ſic med hialme, brynio, oc ſverdi, ſem ſa er bezt er buinn at riddaraſkap. Hon ſær ſtor hogg af Kappanom, oc ſækiaz thau lengi, oc eitt hogg hennar kom a kinn hanom, oc ſneid ſundur kialkann oc af hoku-

na;

mågom wi nu deß bättre förhålla oß/ och wiſa at wi ockſå ärom raſke män. Sedan begynte the ſamma/ ſkiuta på honom/ ſom ypperſt woro af Teleboerne / ſåſom: Hadder Horde och Hroallder Tå; The ther woro ſå färdige ſkötter/ at the ſköto honom igenom med twenne tålffter/ eller 24 pilar/ uti bröſtet/ och feltes honom äntå intet frimodigt hiältemod at ſträfwa emot döden/ faſt än theſſe hade gifwit honom banan. Och hade Ubbe förut dräpit ſex förnämlige kämpar; och thesutan nedergiort ſexton Swea och Göta män: och illa ſargat ellofwa andra kämpar/ af them ſom främſt ſtodo i Tropparne. Och i thet ſamma geck Sköldemöen Vebiorg löſt uppå the Swenſka och Göterne. Hon ſatte then kämpen Soknar Sote hårdt an/ och töfwade ei länge innan Sote/ efter ett manligt motſtånd/ ſegnade neder åt wallen för henne. Tå kom henne emot/ Starkotter then gamle / och ſloges the länge; då hon ſå wäl wiſte at wärja ſig med hielm/ brynja och ſwerd/ at hon derutinnan icke gaf then bäſt öfwade Riddare efter. Ehuruwäl hon upbar ſtora hugg af kämpen/ och the länge trängde ſig in på hwarandra/ träffade ett hennes hugg honom uppå kinbenet/ ſom ſönderſkar kiäftan och hakan; men han ſtoppade ſkegget i

mun-

na; enn hann drap i munn
sier skeggino, oc beit i, oc
hellt sva up at sier hokunne;
enn hon vinnur morg stor-
verk i hernum. Litlu sidarr
mæter henni Thorkell hinn
Thrai Kapi Hrings Kongs, oc
eigaz thau vid harda sokn;
oc adr enn letti, drap han
hana med morgum sarum oc
mikille hugpryde. Nu ver-
da thar morg stortidinde a
skammri stundu, oc gengr
ymsom fylkingom betur, mi-
sti thar margr madr heim-
kvamo, oc margr madr feck
thar orkumsl, af hvoru tveg-
gia lithe. Nu sæker Stork-
vidr framm a hendr Donum.
Hanom rædz imot sa kape er
Huni het (edur Haki) oc
eigaz their vid allhart einvi-
ge; oc lykr sva at Storkvidr
feller hann, oc litlu sidarr
thann er hans hefna vill, er
Ella het. Tha sokti han at
Borgari, oc attu their hart
vig saman, oc lauk sva at Bor-
gar fell daudr nidr. Sidan
hleypur Storkvidr um thve-
rar fylkingar, med brugdit
sverdit, oc feller hvorn at o-
drum; oc thui næst vo hann
thann er Hiortr het, oc tha
mætti hann Ursina Skialld-
mær, er bar merki Haralldar
Kongs, oc sæker fast at hen-
ni. Ursina mælti: nu er ko-

munnen / bet ther uti / och hölt såle-
des hakan uppe; men hon winner
stort priis och beröm af the tappre
prof hon ibland krigshårarna aflade.
Straxt ther uppå mötte henne Tor-
kill then Dierfwe / Konung Hrings
kämpe / hwilken fant högt motstånd;
men innan thet lyktades drap han
henne / med mycket sargande och stor-
skryt. Skedde tå stora förändrin-
gar / uppå en liten stund / så at lyckan
ömse gynnade hwarthera krigshårar-
na tilskiftes. Ther förglömde mån-
gen man hemresan / och mången blef
förlamad. Starkotter inlät sig
frimodigt i spelet med the Danska / och
emot honom träffade then kämpen
som het Huni eller Håkan / och stod
ett hårdt enwige them emillan; hwil-
ket så aflöper / at Starkotter fälte
honom / och straxt ther uppå Ella /
som thes dödh hemna wille. Sedan
träder han emot Borgar / och hade
the ett hårdt täflande sin emillan;
utgången war thenne / at Borgar
föll döder. Sedan löper Stark-
otter af och an igenom tropparna /
med blåttat swerd / och feller hwar
om annan; och ther näst som han
ihjälslagit kämpen Hiorter / mötte
honom Ursina Skiöldemö / som bar
Kong Haralds merke / och henne ru-
sar han häftigt emot. Tå sade Ur-
sina: wist rasar du i fegden / och nu
är tin dödsstund förhanden. Han
swarar: förr skall tu fälla Kong Ha-
ralds Baner; och ther med afhögg
han henne then wenstra handena.

minn a thic helfykr, oc muntu nu deyia. Han svarar: fyrr man tu halla merki Haralldar Kongs, oc hio af henni vinstri hondina. Oc tha giordiz sa madr i moti hanom, til at hefna hennar, er Brae var kalladr, oc lagdi Storkvidr han i gegnom; matti nu sia stora valkostu vida i hernom. Nockoru sidar kom a moti Storkvid, Greipe hinn gamle, mikill kappe, oc attuz their vid harda sokn, oc veitti Storkvidr hanom bana sar, oc thui næst vo hann than kappa er Hati hét. Oc i thessarri svipan feck hann morg sar oc stor, han var hoggvinn a halsinn vid herdarnar, sva at sa inn i holit: framann a briostino hafdi han mikit sar, sva at lungun fellu ut, oc latit hafdi hann eirn fingr a hægri hendi. Enn er Harálldr Kóngr sa sva mikit mannspiall a hird sinne oc koppum, reis hann up a knen, oc tok tvo sox, oc keyrdi fast framm hestinn er firi geck vagninom. Hann lagdi hvaro tveggia saxino badum hondum, oc veitti morgum manne bana med hondum sinom, tho at hann mætti ei ganga ne a hesti sitia, geck orrostan sva um hrid, at kongurinn vann morg

Henne til at hämnas / gaf sig emot honom / then Hielten som Brae war kallader / men thet skedde / at Starkotter stack honom igenom med swerdet. Nu feck man see stora högar af the slagna / hwars antal wida kring hären ökades. Något therefter / kom emot Starkotter / Grepe then gamle / som war en merkelig kämpe / och geck hårdt uppå. Doch gaf honom Starkotter banasår / och nederslog thernäst then kämpan Häte. J thenna wefwan bekom Starkotter många sår / och fulkomlig stora. Han war huggen å halsen wid hårdarna / at man see kunde in uti hålet; fram uti bröstet hade han undfått ett så grufweligit sår / at lungorna kröpo ut / och förlorat häde han ett finger på högra handen. När nu Kong Harald blef warse / huru stort nederlag hans Hofsolck och kämpar ledo / stälte han sig up på sin knä / och fattade twenne swärd / them man kallar Enbackar; körde med tömmarne hårdt uppå hästarne som för wagnen gingo. Han högg och stack på alla sidor med swerden / them han förde med både händer / afhändandes mången man lifwet / fast än han hwarken gå kunde eller på hästen sittia: Doch uträttade han likwäl stora saker / under warande drabbning; til thes han änteligen

morg ſtorvirke. Enn i ofanverdum bardaga theſſom, (enn ofarla theſs bardaga) var Kongrinn Haralldr Hillditoñ ſleginn kylfu hogg a hialminn, ſvo hofudit rifnade i ſundr, oc var that hans banaſar, oc drap Brune hann, oc tha ſa Hringr Kongr vagn Haralldar Kongs audann, oc thottiz vita at Kongr mundi fallinn vera. Let hann tha blaſa, oc kalladi at herinn ſtodvadiz; oc er Daner urdu theſſa varer, ſtodvadiz orroſtann. Hringr Kongr baud grid olum her Haralldar Kongs; oc thadu that allir.

Annan dag epter, at morgne, let Hringr Kongr kanna valen, oc leita at liki Haralldar Kongs, frænda ſins, oc var mikill her Valſins fallinn yfer, thar likit la. Var tha ordinn midr dagr, er likit fanz oc valrinn var rofinn. Hringr Kongr let taka likit Haralldar Kongs, oc thvö af blod, oc bua um vegliga, at fornum ſid. Hringr let leggia likit i vagn thann er Haralldr Kongr hafdi i orroſto haft; oc epter that let hann kaſta mikinn haug. Let Hringr Kongr tha aka i theim vagne likino til haugſins a theim heſti er Haralldr

Kongr

ligen ſlagen blef på hjälmen / med ena klubbo / ſå at hufwudet remnade ſönder. Och war thetta hans banaſår / hwilket honom af hans egen man Brune tilfogades. När nu Kong Hringer ſåg Haralds wagn wara öde och tom / kunde han förſtå at Konungen war ſlagen. Han lät förthenſkull med blåſande gifwa tekn / at hårarne ſkulle ſtilla ſig. Hwilket ockſå när the Danſke förmärkte / uphördes med ſlachtningen: Då Konung Hring tilböd all then Danſka hårenom frid och ſkonsmål; hwilket the endrächteligen begärade och anammade.

Andra dagen thereſter / emot morgonen / lät Kong Hring beſee och ranſaka walplatzen; ther noga efterleta ſin frändas Kong Haralds Lijk; Och war tå en ſtor hög fallen med ſlagna kroppar / ſom betäkte thet rummet hwareſt Liket låg. Thet war tå halfwa dagen förliden / in på middagen / innan then döde Konungen fans / och the ſlagne utplundrade woro. Kong Hring lät uptaga hans döda kropp / aftwätta bloden / och honom hederligen ſköta efter gammal ſed. Kong Hring lät ſedan läggia Liket i then wagn ſom Kong Harald hade brukat uti ſtriden. Thereſter lät han upkaſta en ſtoran Jordhög / låtandes jämwäl then döda åka uti ſamma wagn in til Högen / efter then

håſt

Kongr hafdi til orroſto; oc ſidan var ſa heſtur drepinn. Tha let Hringr Kongr taka thann ſodul er han hafdi ridit i ſialfur, oc gaf hann Haralld̄e Konge frænda ſinom, oc bad hann rida til Valhallar. Sidan let Hringr Kongr gera thar mikla Veizlu, oc veita utfor Haralldar Kongs. Oc adur veislan veri aflokinn, bad Hringr Kongr til ganga haugſins alla kapa, oc allt ſtormenni er vid var, oc kaſta i hauginn ſtorum hringum, oc godum gripum, oc vapnom, til ſæmdar Haralld̄e Konge. Oc eptir that var haugrinn aftr byrgdr vandliga.

Sigurdr Hringr var Kongr yfer Svithiod oc Danmork, eftir Halld Kong Hillditonn; oc tha vox up ſonur hans Ragnar, i hird fodr ſins. Hann var allra theirra manna meſtr oc fridaztr, er menn hofdu ſet, oc var hann lykr modr ſinne aſyndar; thui at that er kunnigt i ollum fornum fraſognum, um that folk er Alfar kalladiz, var miklu fridara enn annat mannkyn at Nordurlondum.

håſt ſom Kong Harald haft med til ſtriden. Thenne håſten blef ſedan ſlachtad/ och låt Kong Hring taga then Sadel/ hwaruti Kong Harald ſielf plågade rida; gaf then ſinom frånda Kong Harald/med thet ordalag/ at han bad honom rida til Walhall. Sedan låt Kong Hringer göra ett ſtort gåſtebud/ och firar graföhlet. Innan gåſtebudet war fullåndat/ befalte Kong Hring/ at til högen ſkulle gå alle kåmpar/ och förnämlige mån / ſom ther tilſtädes woro/ och kaſta ther inn ſtora wichtiga Armringar/ dyrbara ſaker ſå wål ſom wapn; ther med at bedra Kong Harald. Ther efter blef högen granneliga igenſluten och förwarad.

Men Sigurder Hring war Konung både öfwer Swerige och Danmark/ efter Kong Haralds Hilldetands afgång. Tå upfoſtrades hans ſon Ragnar hema wid hofwet; hwilken uti ſtorlek och anſende war förmer ån någon annan mans perſon/ ſom man then tijden ſedt hade; emedan han war uti anletet liker ſine moder. Ty/ uti alla forna Sågner warder förkunnat/ at thet folkſlag ſom Alfar kallades/ hafwa wårit mycket fågre än annat mankön uti Nordlanden.

